

REPRESSIÓ A COLÒMBIA PÀGINA 17

Les comunitats indígenes i la població civil colombiana són víctimes habituals de l'acció dels paramilitars i l'exèrcit. La Minga ha esdevingut una de les formes de resistència popular davant la impunitat d'aquests crims.

ITÀLIA I EL 'DUCE' PÀGINES 18 i 19

Centenars d'activistes de la Lliga Nord pentinen els carrers de la Padània contra la immigració i la dissidència. A l'estil de les esquadres de Mussolini, els cadells d'Umberto Bossi han convertit les ciutats en un escenari de repressió.

MOSTRA DE CINE ÀRAB PÀGINA 24

Els països àrabs tenen una cinematografia desconeguda, però molt prolífica i, sovint, compromesa amb les lluites socials. Per tercer any consecutiu, Sodepau i l'entitat CineBaix organitzen la Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani de Catalunya.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N157

21 d'octubre de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Imma Mayol serà jutjada per un delicte contra els drets sindicals

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

L'Audiència Provincial ordena reobrir la causa prèviament arxivada

DES DELS BOSCOS

Petits habitatges construïts al capdamunt dels arbres de les Guilleries

Viuen dalt dels arbres per aturar les obres de la MAT

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

Rubalcaba dinamita un nou procés de diàleg

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

La detenció i empresonament d'Arnaldo Otegui i Rafa Díez

Usabiaga, entre d'altres, buscava, segons els mateixos autos judicials, impossibilitar una nova treva i un nou procés de diàleg.

Bloqueig viari per denunciar la situació d'Amadeu Casellas

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

Quatre talls de trànsit simultanis a les principals vies d'accés a la ciutat a Barcelona. Aquesta ha estat l'última d'una llarga cadena de protestes per denunciar la greu situació en què es troba el pres anarquista Amadeu Casellas. Segellament d'organismes oficials, sabotatges i accions de tot tipus han marcat els dies posteriors a l'agreuiment de l'estat de salut del pres en vaga de fam. Una de les últimes iniciatives també ha estat l'enviament d'una carta a la consellera de Justícia, Montserrat Tura, sotasignada per cantants, artistes i persones vinculades al món de la cultura. La missiva exigeix la seva posada en llibertat immediata.

KIKO MONTORO

ALBERT GARCIA

El 19 d'octubre va arrencar amb un gran col·lapse viari solidari amb l'Amadeu

Barcelona esdevindrà l'epicentre de la cultura lliure

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Un reglament permetrà que la UAB financi empreses

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

La llibertat de Millet i Montull havia estat pactada

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La plantilla de Lear convoca una marxa contra l'ERO

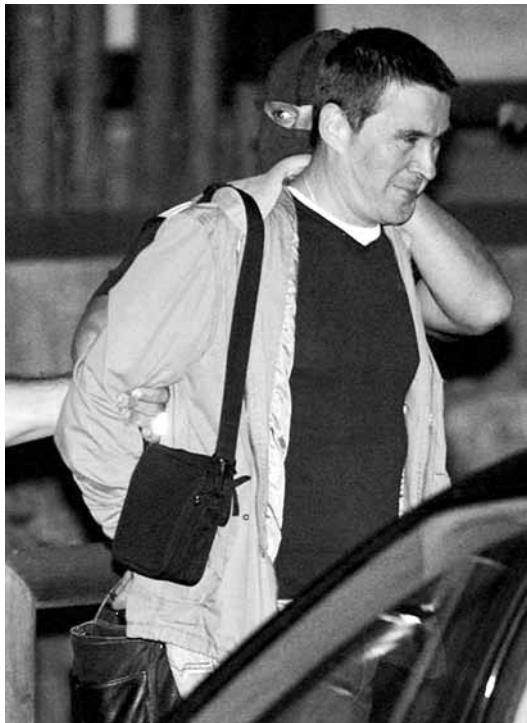
AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

, estirant del fil

PAÍS BASC · ESTAT D'EXCEPCIÓ

Rubalcaba i Garzón refermen l'aposta per la via militar

L'empresonament d'Arnaldo Otegi i Rafa Díez Usabiaga, punta de llança de l'estratègia de guerra i de l'Estat d'excepció contra l'esquerra 'abertzale'

Higinia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

La detenció de deu membres destacats de l'esquerra *abertzale*, el dijous 15 d'octubre, ha tornat a clarificar l'estratègia estatal davant el conflicte basc: l'empresonament d'Arnaldo Otegi, Rafa Díez, Miren Zabaleta, Arkaitz Rodríguez i Sonia Jacinto posa de manifest la voluntat estatal d'anul·lar qualsevol procés de base política, dialogada i civil que surti de las coordenades de la lògica repressiva i militar. L'operació es va desenvolupar el dia 13 a la seu del sindicat LAB, al barri d'Igara de Donosti. Els treballadors del sindicat van ser obligats a restar una hora i mitja tancats en un despatx, després que desenes de policies de paisa encaputxats irrompessin a la seu.

L'auto d'empresonament de Garzón, filtrat a la premsa deu minuts després que els detinguts acabessin de de-

clarar, torna a ser -com és habitual en les resolucions del magistrat- un compendi antijurídic de base política, on s'arriba a acusar la gent empresonada de cercar "una aliança estratègica nacional" basada en un "acord democràtic" i on es requereix d'un "escenari de no violència i condicions democràtiques". Baltasar Garzón -d'acord amb el que va anunciar el ministre d'Interior Pérez Rubalcaba ara fa dos mesos- tanca tota via política de resolució. A l'acte judicial que ordena cinc empresonaments i tres llibertats amb fiança de 10.000 euros, el superjuge únicament acusa els imputats de promoure iniciatives polítiques o sindicals per solucionar el conflicte i d'impulsar la unió de les forces sobiranistes basques. Garzón va fer cas nul de les declaracions dels detinguts -que en el cas de l'exsecretari general de LAB, Rafa Díez, va durar dues hores- i va resoldre exactament el que demanava el ministeri fiscal.

Com assenyala el periodista basc Ramon Solà, l'auto de Garzón incorpora els elements inconnexos habituals - simplement absurds o obertament irrelevants - de la doctrina impulsada per ell mateix del *tot és ETA*. Un vídeo de youtube amb una paròdia sobre una hipotètica derrota de Hitler al País Basc o una vinyeta de Tasio al diari *Gara* sobre el ministre d'Interior també acaparen l'atenció de Garzón, que confon i descontextualitza l'òrgan Batera-guna, del qual arriba a dir que va néixer l'any 1999 tot i que, més endavant, afirma que s'acaba de crear.

El discurs de la derrota com a clau
En paraules de Rufi Etxebarria, un dels deus detinguts que va recuperar la llibertat, l'operació no és res més que "un muntatge" per reforçar la continuïtat del conflicte en termes de confrontació militar i esmicolar la nova opció política que l'esquerra *abertzale* volia traslladar al conjunt del país i per intentar promoure un clima "d'incapacitat i segrest de l'esperança".

A Madrid, però, fa temps que les portes són tancades i s'ha instal·lat l'aposta per una solució final repressiva

Aquesta valoració no és pas nova. El ministre d'Interior de l'executiu Zapatero ja havia advertit, de forma reiterada durant els darrers mesos, que no hi hauria cap espai polític possible per l'esquerra *abertzale*. Com a rerefons, la clau de volta és la línia dura imposada des de sectors de la intel·ligència militar espanyola després del fracàs del darrer procés negociador: l'aposta i la convicció que el final d'ETA pot ser exclusivament a través d'una derrota militar. També s'emmarquen en aquest context les renovades denúncies de retorn a la guerra bruta, les operacions especials de policies espanyols en territoris francès -amb la desaparició del militant d'ETA Jon Anza com a màxima expressió-, el seguiment militar ex-

haustiu a Arnaldo Otegi o el clima de persecució contra la solidaritat amb les persones preses impulsat pel conseller d'Interior basc Rodolfo Ares.

La derrota total com a clau interpretativa de l'aposta repressiva, segons diverses fonts basques consultades, és en un doble sentit. Per una banda, és el final desitjat i promogut per l'Estat i impulsa una ofensiva ideològica per fomentar la idea que qualsevol diàleg polític implicaria el reconeixement del conflicte i justificaria l'existència d'ETA. Per l'altra, aquesta aposta requereix que cap altra iniciativa pugui impedir ni torpedinar la victòria policial de l'Estat. L'operació desenvolupada el dia 15 s'emmarca en aquest context: tallar en sec els intents que cercaven generar un nou escenari per facilitar una sortida política. Més encara si es té en compte que, un cop acabat el debat intern produït en el si d'ETA, l'esquerra *abertzale* promovia un procés de reflexió que volia generar nous escenaris -entre ells l'anomenat *pol sobiranista*- i noves condicions per impulsar un nou procés negociador.

A Madrid, però, fa temps que les portes són tancades i s'ha instal·lat l'aposta per una *solució final* repressiva. No cal dir que aquest discurs i aquesta temptació també la van tenir des de Carrero Blanco fins a Àngel Acebes, els ministres Barrioueyo, Corcuera o Mayor Oreja. L'aposta també s'amplia per la sentència del Tribunal Europeu d'Estrasburg que valida les tesis espanyoles d'il·legalitzar Batasuna, per la pràctica exclusió de la vida política institucional basca de l'esquerra *abertzale* i per la conformació del pacte PSOE-PP per governar la comunitat autònoma basca.

Enmig d'un dens silenci polític i mediàtic respecte l'atropellament jurídic dels drets civils i polítics fonamentals, l'intent d'esborrar qualsevol possibilitat de procés dialogat encara té esculls oberts. Entre d'altres, la voluntat de la majoria social basca. Però també que el darrer procés negociador després de la Declaració d'Anoeta de l'esquerra *abertzale* i la treva anunciada per ETA, els acords de Loiola -on hi havia PNB, PSE i Batasuna- van derivar en el traç gran de les línies polítiques resolutòries que podien transformar el conflicte cap a termes polítics i superar els militars i repressius. Quan el procés va fracassar, tot i que va ser la vegada que s'ha estat més a prop

d'assolir un final dialogat, Gemma Zabaleta -membre del PSE i actual consellera del govern basc- ja va insistir que, si algun dia arribava un nou procés, es reprendria precisament en aquell punt, perquè els acords eren bons, vàlids i sòlids. En aquest sentit, també juga a favor que el nom dels mediadors internacionals que van supervisar i acompanyar el procés encara són secrets i que aquests custodien les actes de tot el procés negociador celebrat a diferents capitals europees.

Un territori d'excepció repressiva i d'apartheid polític en el si de la UE

Fins fa relativament poc, el dilema del futur del País Basc era aparentment temporal: s'estava pendent de quan arribaria un nou escenari negociador. Des del dijous 15 d'octubre, però, el dilema canvia, un cop clarificada la voluntat de Rubalcaba -executada per Garzón- d'impedir qualsevol solució basada en el diàleg polític.

Euskal Herria, últim estat d'excepció
Precisament, l'empresonament dels responsables de l'esquerra *abertzale* que impulsaven aquest nou escenari se suma a les contínues operacions repressives que han situat el País Basc com a territori d'excepció repressiva i d'apartheid polític en el si de la UE. Fet i fet, l'hivern passat, el màxim responsable de les Nacions Unides pels Drets Humans en la Lluita contra el Terrorisme, Martin Scheinin, ja va advertir severament l'Estat espanyol que caminava per un "via perillosa" que conduïa a un pendent i requeria que es tornés a definicions concretes i no genèriques i difuses dels delictes de terrorisme.

En qualsevol cas, des del tancament d'*Egin*, el 1998, el País Basc viu un creixent i permanent d'estat d'excepció. Lluny de l'últim estat d'excepció del franquisme de 1975, l'Estat espanyol il·legalitza idees, organitzacions i candidatures electorals, proscriu drets polítics bàsics i ha tancat fins a cinc mitjans de comunicació.

> L'empresonament de cinc dirigents destacats de l'esquerra abertzale signat per Baltasar Garzón el dissabte 17 d'octubre aclareix que, entre d'altres coses, s'acusa les persones detingudes a la seu del sindicat LAB "d'aconseguir treves". L'operació repressiva es guia per l'impuls polític d'Alfredo Pérez Rubalcaba d'avortar la creació d'un nou escenari i la gestació d'una iniciativa internacional que pretenia reforçar la via negociadora. L'Estat espanyol declara, així, la seva aposta unilateral per la via policial i militar -fracassada des del temps de Carrero Blanco- per impedir com sigui qualsevol mena de procés polític en relació a una sortida dialogada.

, estirant del fil

PAÍS BASC • LA REACCIÓ IMMEDIATA DE LA MAJORIA SINDICAL BASCA OMPLE ELS CARRERS DE DONOSTI

El carrer desborda la repressió

H. R.
redaccio@setmanaridirecta.info

Segons l'únic recompte existent, efectuat pel diari *Gara*, 37.110 persones. En qualsevol cas, una de les manifestacions més concorregudes que es recorden a la capital guipuscoana. La reacció immediata de la majoria sindical basca (ELA, LAB, ESK, EHNE, HIRU i STEE-EILAS) va derivar en una convocatòria unitària -sota el lema *Per la Llibertat*- que no es vivia des de 1999 i en episodis puntuals com el tancament d'*Egunkaria* o el sumari 18/98. Rere la majoria sindical basca (que representa el 75% de la classe treballadora), s'hi van afegir totes les formacions polítiques -inclosa l'adhesió final del PNB- excepte el PSE i el PP. Fins i tot la Federació Sindical Mundial (FSM) va denunciar la il·legalitat de les detencions a través d'un comunicat i va exigir l'alliberament immediat de les persones detingudes. Des d'Europa, l'eurogrup parlamentari

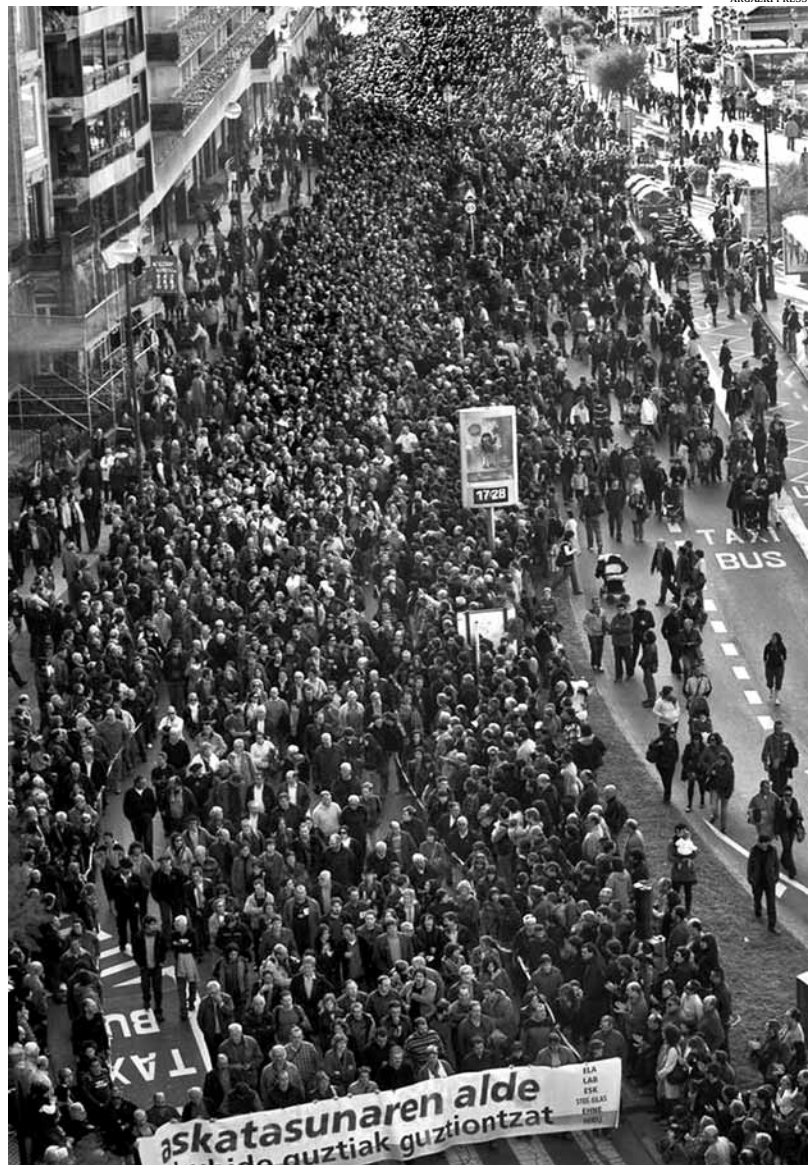
de l'Aliança Lliure Europea va mostrar la seva "ferma oposició a l'operació".

La mobilització social massiva va sorprendre fins i tot els grans mitjans espanyols. Fins i tot a *El País*, Luis R. Aizpola -enllaç directe amb la Moncloa per afers bascos- traslladava que l'empresonament d'Otegi estaria motivat per "aixecar falses expectatives", en aquest cas, un nou impuls internacional per la resolució del conflicte.

Reaccions a Catalunya

Des dels Països Catalans, la Inter-sindical CSC va denunciar les detencions, el fet que es dinamitès la via política i que "es criminalitzava el sindicalisme abertzale". La Coordinadora Obrera Sindical (COS) també va denunciar l'operació. D'altra banda, el divendres 16 a la tarda, els Amics i Amigues d'Euskal Herria van convocar prop de 100 persones, que es van concentrar a la plaça Sant Jaume per denunciar les detencions.

ARGAZKI PRESS

La marxa va omplir de gom a gom tota la carretera de circumvalació de la badia de 'La Concha'

ESTAT D'EXCEPCIÓ... I AIXÒ NO ÉS TOT

EGUNKARIA, A JUDICI
El judici pel tancament de l'únic diari escrit íntegrament en euscar s'iniciarà aquest mes de novembre. L'acusació particular exercida per l'AVT i Dignidad y Justicia sol·licita penes de catorze anys de presó pels responsables del diari per "integració en banda armada en grau de direcció".

EL MUNICIPALISME BASC, A LA BANQUETA
Immediatament després del judici contra *Egunkaria*, el tribunal d'excepció de l'Audiència Nacional iniciarà el judici contra Udalbiltza, l'assemblea d'electes municipals dels País Basc il·legalitzada per Garzon. 22 persones, entre elles alcaldes i regidores, seran jutjades per dinamitzar el municipalisme basc.

GESTORAS, LIQUIDADA
Aquesta mateixa setmana, el Tribunal Suprem ha confirmat la proscripció de les històriques Gestoras Pro-Amnistia, que desenvolupaven la solidaritat amb les persones represaliades. Vint persones han estat condemnades a penes d'entre vuit i deu anys.

LES DADES SILENCIADES
El mapa inacabat de la repressió en els darrers 40 anys arrossega un saldo de més de 30.000 detencions, 16.000 persones empresonades, 7.000 torturades, 3.000 exiliades o refugiades, 342 víctimes per terrorisme d'Estat o violència parapolicial, 13 preses i 16 familiars mortes.

OPINIÓ

Un pas pel canvi

Julen Arzuaga
Advocat, Behatokia
(Observatori Basc de Drets Humans)

Que el context polític a Euskal Herria requereix d'un canvi d'arrel ja és un fet que no admet dubtes. Tanmateix, avui la incertesa rau en on és i quan vindrà. Tothom l'invoca, però sense posar-se d'acord en què consisteix. Benvingudes, doncs, les propostes. Reconeguts membres de l'esquerra abertzale intentaven engegar una iniciativa "de fons" que avançava a bon ritme i

amb el suport tàcit d'altres agents. Tal vegada precisament per això, els qui branden amb *ardor de banderes victoriosas* per restar sempre en el mateix punt immòbil preferien i requereien que això no quallés. I com passa sovint -si bé és cert que és Rubalcaba qui decideix que no canviarà el pas militar de la marxa- la justícia espanyola li ofereix -diligent- el rol de missatger. En dos dies s'emeta una resolució de l'Audiència Nacional i una sentència del Tribunal Suprem. El primer diu que membres de l'esquerra abertzale es reunien per

arrencar "treves encobertes" i treballar per implementar "aproximacions amb formacions o agents polítics i socials sobiranistes o independentistes". El segon ratifica anys de presó contra membres de Gestoras Pro Amnistia-Askatasuna i afirma que havien trobat "sotmetiment funcional" de les organitzacions antirepressives amb ETA, que no es quedaven "en un mer compartir idees, principis i objectius, sinó que transcendia realment a l'acció", la qual gosen enumerar: el suport al col·lectiu de presos, el desenvolupament de la

campanya *alde hemendik* (que se'n vagin), "l'assenyalament públic" de qui es considera responsable de la situació i, finalment, donar informació sobre la ubicació de "controls policials", per poder-los evitar o per impedir la seva eficàcia. Una tasca fonamentalment fabulosa. Traducció textual: es pot pensar, però no dur a l'acció allò que es pensa. I així -pel broc gros, que no ve d'un pam-, els qui creuen que la situació es pot resoldre amb més violència consideren que les actituds de distensió i l'acció de solidaritat

amb qui ha sofert l'agressió de l'Estat són delictes i, a més, de caràcter terrorista. L'equació és clara: menys actius incòmodes, més impunitat per la violència estatal. Ja ho deia Benedetti: "Qui pacifiqui el pacificador, bon pacificador serà". La resta vam continuar pensant en un canvi en profunditat i actuant en conseqüència malgrat tot. Com dissabte, a Donostia, a la convocatòria de la majoria sindical d'aquest poble sota el lema *Askatasunaren alde*. Que en català és: *per la llibertat*. Vulguin els pacificadors o no.

, impressions

Albert Obac · Ciutadà de Girona
opinio@setmanaridirecta.info

Manual per llegir el 'Diari de Girona' i no ennuegar-se

MANOLÍN

La gasetta local que s'anomena *Diari de Girona* compleix amb excel·lència les expectatives dels seus lectors. He de confessar que lleigeixo assíduament el citat rotatiu. Molt més que l'edició gironina del *comarcà i democràtic*, per posar un exemple. Amb franquesa, el trobo més ben escrit i és capaç de publicar notícies una mica més *picants*. És un mitjà que sovint trenca l'atonía en què està instal·lada la professió. I és que es tracta d'un diari de combat. Ja fa temps, algú va observar, encertadament, que els periòdics de la dreta eren més interessants. En aquest país, la *fulla d'en Godó* n'és el gran exemple. El compromís militant converteix els diaris de dretes en objectes dignes d'estudi. Rarament s'arrisquen amb cap proposta innovadora. Segueixen aquella màxima tan divertida que diu que els conservadors són aquells senyors que pensen que res no s'hauria de fer per primera vegada.

No els cal provar experiments amb *grasiosa* i, per tant, conserven.

De fet, figureu-vos que el dia en què mig Principat singlotava d'emoció amb l'experiment arenenc i l'altre mig bramava pel "perill secessionista", els responsables del *Diari de Girona* -confiats- van deixar-ho en mans dels lectors i van organitzar una enquesta de resultat analgèsic. Malgrat que es publiqui en una demarcació tan *de la ceba* com la nostra, un 62% dels fidels seguidors del diari van optar per dir *no*. Que la consulta d'Arenys no s'hauria d' haver celebrat mai, entenguem-nos. Aquí pau i després glòria. Però el que m'interessa dur a col·lació és la crònica de dos dies abans, la del 12 de setembre, que repassava -literalement- els actes de la Diada Nacional de Catalunya. O com n'haguem de dir. Vagi per endavant que el redactor, Albert Soler, no es mortifica amb el cilici en les seves estones lliures ni empaita rojos amb el trabuc quan el

director li dona vacances. Ben al contrari. Em consta. Però quan arriba l'hora de guanyar-se les garrofes, algun cop tots hem fet coses desagradables i ens hem embrutit una mica les mans. "Home, és que aquest, en Soler, aquest cop l'ha feta molt grossa!". No, home, no. És que no us ho mireu des de la perspectiva correcta. L'Albert manté les formes, però també ha de complaure la parròquia; mai més ben dit. Així que, l'Albert decideix fer una interpretació lliure dels fets. Comença: "Unes 2.000 persones van participar ahir pel centre de Girona en una manifestació independentista que va començar a les set de la tarda...".

Ep, escolta, de què parlem? Molt bé, no? Qui, quan, on... molt canònic. Això va bé. Però l'Albert decideix rematar la frase: "... amb un ball de bastons però que, després, va discórrer amb total normalitat, entenent per normalitat els habituals llançaments de pintura contra la subdele-

gació del govern, els insults a la policia, l'encesa de traques i bengales i la cremada final d'un ninot faller que representava la línia de la MAT".

Al cim, el periodista hi situa la seva honestat professional. L'Albert obre la crònica aclarint per on aniran els trets a partir de llavors. No utilitzarà subterfugis i, quan tingui l'oportunitat, hi haurà jocs de paraules per fer caure en descredit l'independentisme. Aquell 62% de més amunt ja pica de mans... I la resta ho deuen trobar tot ben normal. Però el nostre protagonista devia escriure encès per alguna qüestió que desconexim perquè, després, hi situa una altra tirallonga ben llarga curulla d'idees. S'emballa: "A les set de la tarda, l'actuació d'un esbart dansaire que va interpretar el tradicional ball de bastons va obrir la sèrie de parlaments previs a la manifestació de l'11 de setembre: un orador va criticar la MAT, una brigadista va condemnar el genocidi que ara li cal respectar. Els lectors tampoc li entendrien l'argot. Després, l'Albert s'atura. Pensa que ja en té prou i que, a més, ja n'ha seguit moltes, de manifestacions. Segurament és quan falla tot, perquè abans no ens ha explicat que allò, ell, ja ho ha vist abans. L'Albert s'avorreix: "Per arrodonir la sensació de *déjà vu* respecte un any enrere, la manifestació va finalitzar cremant una torre de la MAT feta de cartó amb fotografies dels polítics enganxades. Es va desconvocar cap a les nou del vespre, hora en què va començar la festa a la plaça Catalunya".

L'Albert, però, no sap que la sensació de *déjà vu* també la vivim d'altres cada 12 de setembre. És, precisament, en el moment d'obrir la fulla parroquial -perdoneu el lapsus- i buscar la notícia del dia anterior. Abans acostumes a topiar amb els actes organitzats per Convergència als seus feus de la Costa Brava. Exquisida redacció i *fair play*. Deu ser una qüestió de percentatges.

"Gran Via amunt

Acabats aquests actes, ja pràcticament a les 8 del vespre -mitja hora més tard del previst-, es va posar en marxa la manifestació, que va desembocar a la Gran Via pel carrer Pompeu Fabra i va recórrer aquesta

artèria fins el seu extrem, davant de l'edifici de Correus. Ambient festiu i alhora reivindicatiu, força famílies amb la mainada i un servei d'ordre que va evitar qualsevol incident. O quasi qualsevol, ja que la façana de la subdelegació del govern va ser 'adornada' amb llançament de pintura -davant la impertorbable mirada dels Mossos d'Esquadra que hi feien guàrdia i que veien com els projectils els passaven pel damunt- i tres manifestants van enganxar cartells en algunes façanes, activitat que van considerar tan subversiva que, per dur-la a terme, es van posar una granota de reparador de butà i un passamuntanyes".

Per si no fos prou, el cronista té l'habilitat de posar-se al caparró dels manifestants. D'aquí a "fer-los parlar" hi ha un pas. Aquests manifestants podrien ben dir: "Escolta tu, després d'embrutar-ho tot podríem anar a fer unes birres i uns calos i a enrotllar-nos amb unes titis". Però l'Albert té uns límits ètics que ara li cal respectar. Els lectors tampoc li entendrien l'argot. Després, l'Albert s'atura. Pensa que ja en té prou i que, a més, ja n'ha seguit moltes, de manifestacions. Segurament és quan falla tot, perquè abans no ens ha explicat que allò, ell, ja ho ha vist abans.

L'Albert s'avorreix: "Per arrodonir la sensació de *déjà vu* respecte un any enrere, la manifestació va finalitzar cremant una torre de la MAT feta de cartó amb fotografies dels polítics enganxades. Es va desconvocar cap a les nou del vespre, hora en què va començar la festa a la plaça Catalunya".

L'Albert, però, no sap que la sensació de *déjà vu* també la vivim d'altres cada 12 de setembre. És, precisament, en el moment d'obrir la fulla parroquial -perdoneu el lapsus- i buscar la notícia del dia anterior. Abans acostumes a topiar amb els actes organitzats per Convergència als seus feus de la Costa Brava. Exquisida redacció i *fair play*. Deu ser una qüestió de percentatges.

Mariona Parra · Membre del sindicat CGT
opinio@setmanaridirecta.info

Les barraques gironines

El 23 d'octubre comencen les fires de Girona. Amb l'inici de les festes, Girona, que té una certa fama de ciutat adormida i un xic grisa, completa un gir de 180° i, durant deu dies l'any, passa a ser una ciutat amb molta vida, molt soroll, molts colors i una olor permanent de castanyes i moniatos a l'ambient.

Un dels punts neuràlgics de les festes de Sant Narcís són les barraques, situades en un punt prou llunyà del centre històric. La iniciativa de muntar barraques a Girona, ara ja fa

més de vint anys, va sorgir d'alguns col·lectius de la ciutat. Les entitats eren les que organitzaven, al marge de les institucions, els nou nits de concerts. Les barraques servien, doncs, per finançar tot el que suposava aquest muntatge i, si era possible, per treure'n un benefici pel col·lectiu.

En algunes circumstàncies, el problema és morir d'èxit. I les barraques de les entitats van passar a ser, amb el temps, el punt de referència de les festes de la ciutat. L'Ajuntament, llavors, va decidir ser l'organitzador

dels concerts i qui en disposava les normes.

Actualment, no només participen com a entitats per gestionar barraques organitzacions alternatives de la ciutat (que han vist com es reduïa la seva presència a mínims), sinó també els estudiants universitaris que treballen deu dies per pagar-se el viatge de final de curs a Cuba, partits polítics amb representació parlamentària que aprofiten per fer propaganda electoral o l'associació cultural Jesús Crucificat -que no vull ni imaginar-me a què es

dedica... Però això no és tot: les entitats que participem de les barraques hem de pagar part dels concerts que s'hi fan però, en canvi, hem perdut la possibilitat de gestionar nosaltres mateixes i d'escollir de forma transparent i col·lectiva quins grups hi tocaran. Senzillament, ens ve donat i ens podem trobar fins i tot nits temàtiques promocionades pels 40 Principales.

L'Ajuntament gironí ha sabut apropiarse d'unes festes que no li eren pròpies sense que li hagi costat res; ha institucionalitzat un espai

que sorgia de les entitats i l'ha convertit en un espai de borratxera col·lectiva a mans d'empreses com la Damm o la Coca-Cola, que són les grans beneficiades de les fires.

I nosaltres, en canvi, hem perdut la capacitat de sentir-nos les festes com a pròpies, d'ajuntar-nos totes les entitats alternatives de la ciutat i de treballar per fer unes festes participatives i populars en què, al costat de la cervesa i el pintxo, hi puguem incorporar un cert contingut polític i de denúncia.

Pasqual Aguilar Pérez · Portaveu de la Plataforma No a la MAT
opinio@setmanaridirecta.info

De submisos i mediocres

Ara fa poc més d'un any, integrants de la Plataforma No a la MAT vam demanar al delegat de Medi Ambient de les comarques gironines -Emili Santos- els permisos i llicències relacionats amb les obres d'aquesta infraestructura a la zona de Brunyola i Santa Coloma de Farners. En un temps prudencial, es va rebre resposta per escrit i la documentació requerida. En la seva tramesa, Emili Santos deia que tot estava correcte i que les obres de la MAT eren legals. Durant el mateix mes de setembre, ens vam assabentar d'irregularitats de les obres a la zona del Surós, terme de Santa Coloma de Farners. Els agents rurals van confirmar que havien aixecat actes d'inspecció en què es descrivia l'obertura de camins més enllà de les dimensions autoritzades, el moviment de terres i l'extracció d'àrids,

La desinformació és un recurs massa utilitzat per la majoria de la classe política

que havien produït desestabilitzacions del terreny amb perill d'esllavissades en un sector de grans pendents i contraforts. Aquest fet va provocar un conflicte entre el propietari afectat i l'empresa responsable i beneficiària de l'obra (Red Eléctrica de España, REE), ja que, a més de les destrosses provocades, REE exigia al propietari la reparació del terreny malmès. I els propietaris els va denunciar i les obres van estar paralitzades dos mesos.

Des del moment en què vam tenir coneixement dels fets, es van sol·licitar les actes d'inspecció referents a

aquesta actuació a Emili Santos. El silenci es va perllongar més de quatre mesos i es decidí posar el cas en mans del Síndic de Greuges, que va fer una intervenció ràpida i va contestar que el delegat de Medi Ambient s'havia compromès a respondre el requeriment i, d'aquesta manera, va tancar l'expedient. Santos va respondre amb celeritat, ens va negar qualsevol accés a la informació i va responsabilitzar el govern de Madrid de tot allò que fa referència a les obres. També deia que no existia cap òrgan de coordinació i seguiment de la construcció de la MAT en el qual participessin l'administració central, l'autonòmica i REE.

A hores d'ara, encara es reclama la intervenció del Síndic perquè posi una mica de llum sobre aquest cas i perquè aclareixi la darrera afirmació del delegat, ja que es contradiu amb les declaracions fetes per diferents responsables polítics del govern autonòmic, que mantenen l'existència de reunions periòdiques de seguiment.

Què amaga el silenci del delegat? Els responsables polítics estan instal·lats en una concepció del ciutadà com a receptor passiu de la gestió que duen a terme, una gestió que no interessa que sigui qüestionada i, encara menys, contestada amb arguments sòlids. La desinformació és un recurs massa utilitzat per la majoria de la classe política; cecs, sords i muts davant la realitat social que es va configurant i en la qual cada vegada som més els ciutadans que demanem la possibilitat de ser escoltats i tinguts en compte. Contràriament, als plans estratègics que afecten la societat, no hi ha participació ciutadana. Les iniciatives nascudes des de baix, d'entitats i plataformes que volem aprofundir en la democràcia participativa, en la capacitat de presa de decisions i en

el seu caràcter vinculant, topem amb una classe política enrocada en l'immobilisme. Diguem-ho clar, en el cinisme que emana d'una concepció de la gestió de quotes de poder ancorada en una mentalitat paternalista impròpia d'una democràcia.

El comportament del delegat de Medi Ambient a Girona és una petita

mostra de la manca de valentia i la mediocritat que afecta gairebé tota la classe política, subordinada a una visió en què el motor de l'economia són determinades empreses (Repsol, REE, La Caixa...) i que no té en compte que, en el fons, l'economia és a la societat. En poc temps, hem viscut la negativa de debatre la

Iniciativa Legislativa Popular sobre els transgènics al Parlament català, la vergonyosa persecució judicial de l'alcalde de la població basca d'Aramaio (culpable d'organitzar una consulta entre els seus veïns sobre el Tren d'Alta Velocitat), l'assetjament indignant de la consulta d'Arenys de Munt i les declaracions del president de la Generalitat, que afirma que aquest tipus d'actes perjudiquen els interessos de Catalunya.

Per què no volen escoltar la gent? Per què no s'atreixeixen a plantejar les llistes obertes en la designació de candidats? En definitiva, per què tenen tanta por de caminar cap a una democràcia moderna i participativa?

La partitocràcia que patim se sustenta en les decisions dels responsables dels aparells -que escullen persones que tenen l'obediència com a tret essencial de la seva personalitat- i en la preservació de sous i càrrecs.

La partitocràcia que patim se sustenta en les decisions dels responsables dels aparells i en la preservació de sous i càrrecs

Cal un municipalisme fort i compromès amb els interessos de la societat, cal un moviment ciutadà ampli que reclami el dret de participar i decidir per poder superar l'estat actual de prostració de la política i del país.

Jesús Carrión · Observatori del Deute en la Globalització
opinio@setmanaridirecta.info

Les empreses transnacionals vulneren sistemàticament els drets humans

Si, per totes nosaltres, aquest titular no és cap novetat. Però, per la resta del món, des de Zapatero a Montilla, de l'Abc a El País, passant per qualsevol cadena de televisió, això ara hauria de ser notícia, perquè ja no és una frase dita per "grups radicals i alguna o altra ONGD", són les paraules pronunciades pel Relator Especial del Secretari General de les Nacions Unides sobre drets humans, empreses transnacionals i altres empreses comercials, el professor John Ruggie, la setmana passada a Ginebra. Va ser durant una consulta sobre negocis i drets humans, on es van reunir més de 150 persones de governs, empreses, ONGD, movi-

ments socials i víctimes dels impactes de les empreses transnacionals.

A Ginebra, van sonar vents de canvi. En Ruggie, que havia estat un dels promotors del Global Compact com a iniciativa voluntària per la promoció dels drets humans entre les empreses, ha fet un cop de timó, o això sembla. Ara, afirma que els drets humans en sentit ampli han d'estar per sobre de qualsevol altre norma o llei a nivell internacional i nacional. Encoratja els governs dels estats a no ser incoherents en les polítiques públiques i a integrar-hi els drets humans. Incideix, especialment, en què s'han de signar acords comercials i donar suport a la inver-

Ja són tres els relators de l'ONU que denuncien que les corporacions transnacionals fan que la llei sigui la seva llei

sió d'empreses a tercers països, entre d'altres qüestions, sempre que els drets humans siguin la primera

condició jurídica a respectar. També va parlar de la responsabilitat de governs com l'espanyol d'actuar extraterritorialment quan les empreses espanyoles estiguin vulnerant tots aquests drets fora de les seves fronteres.

El professor Ruggie ha integrat tota aquesta relació de propostes en un marc que anomena "Protegir, respectar i remeiar: un marc per les activitats empresarials i els drets humans". I tot i que, a hores d'ara, la resta del món encara segueix mirant cap a un altre cantó, és important significar com, en els últims mesos, ja són tres els relators de les Nacions Unides que denuncien sense embuts que les grans corporacions transna-

cionals que operen globalment atresoren més poder que molts governs del món i fan que la llei sigui la seva llei, trepitjant els drets humans de milions de persones.

Ara veurem què diu i què fa Zapatero i les seves campiones nacionals: Repsol YPF, Gas Natural-Unión Fenosa, Endesa, BBVA, SCH i altres. Mentrestant, des de la societat civil, continuarem denunciant les vulneracions de drets humans que cometen aquestes empreses arreu del món, seguirem reclamant a les Nacions Unides un codi obligatori sobre drets humans i empreses, un institut independent que auditi els seus impactes i una Cort Internacional on jutjar-les.

. EDITORIAL

L'últim estat d'excepció de la UE

Fa massa temps que el País Basc ha esdevingut -en matèria processal, penal, penitenciària i de respecte als drets civils i polítics fonamentals- el darrer estat d'excepció continuat en el si de la Unió Europea. Des de 1998, la il·legalització de desenes d'organitzacions, el tancament de cinc mitjans de comunicació, la dispersió penitenciària o l'apartheid polític del 16% de la població són dades més que objectives. Expressen, sintèticament, l'anomalia espanyola: un estat d'excepció gens encobert, però silenciats barrejant.

La darrera operació repressiva contra dirigents de l'esquerra abertzale -farcida d'un ampli reiquitell de falsedats, contradiccions i mentides cunades al Ministeri d'Interior espanyol i bastida des del tàndem lliberticida Rubalcaba-Garzón- no és res més que la darrera osca de l'embogida lògica antiterrorista, de la metastasi esclafadora del "tot és ETA" i de l'aposta per la via militar de l'Estat espanyol. Consu-

mada, cop a cop, entre el silenci dens i espès de la classe política i els grans mitjans, que només fan de claca irresponsable de l'espiral repressiva i la perpetuació del conflicte.

Des de dimarts passat, "aconseguir treves" ja és delictiu de terrorisme a l'Estat espanyol. Però el mapa inabundat del sofriment i 40 anys d'un discurs esgotat llinden el ridícul. Si més no perquè, malgrat l'escomesa repressiva, les bases de l'esquerra abertzale ja estan debatent un document marc de 36 pàgines que proposa avançar cap a un nou cicle polític "sense cap violència ni ingerència externa". I aleshores cal afegir -contra tot el que s'ha publicat- que, en termes estrictament polítics, l'única violència i ingerència que s'ha donat és la dels aparells policials i judicials de l'Estat per intentar rebenotar una sortida dialogada, duradora i civil, entestats com estan a posar portes al mar i neutralitzar un procés de pau que doni la paraula a la societat basca d'una vegada.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Celebrem la caiguda del mur... de Berlín

Manel Ros
directa@setmanaridirecta.info

El 9 de novembre farà vint anys de la caiguda del mur de Berlín. I això és quelcom que qualsevol anticapitalista hauria de celebrar. I ho hauria de fer perquè el que va caure no va ser un símbol del socialisme ni un símbol del comunisme. Ni tan sols va caure un sistema que fos diferent al sistema capitalista. De fet, no tan sols l'antiga Alemanya de l'Est no era un país socialista, sinó que era una altra forma de capitalisme, en aquest cas, capitalisme d'Estat, igual que l'URSS. És a dir, la forma del sistema era diferent del capitalisme occidental, però el fons era el mateix: explotació de la classe treballadora per afavorir una minoria privilegiada i acumular capital per competir -en aquest cas, no pas entre diferents empreses, sinó entre diferents estats. Quan una persona mor, l'autòpsia serveix per trobar-ne

les causes. La caiguda del mur i el col·lapse de la Unió Soviètica, dos anys més tard, van mostrar la naturalesa d'aquests règims. Durant el col·lapse del mur de Berlín -i després dels règims estalinistes-, no va haver-hi cap mena de resistència per part de la majoria de la gent ni, molt menys, resistència per part de la classe treballadora organitzada, que hauria de defensar amb dents i ungles el seu suposat *Estat obrer*. Més aviat al contrari. De fet, tampoc no va haver-hi cap defensa de l'*Estat socialista* ni dels propis governants. La realitat és que la mateixa classe buròcrata que manava abans va continuar manant després. Simplement van passar del despatx del partit al despatx de les empreses. El socialisme no pot existir sense una acció independent de la classe treballadora -en el terme més ampli de la paraula-, no pot ser imposat des de dalt i -encara menys- establert mitjançant tancs i exèrcits. Es pot

tenir capitalisme amb més o menys democràcia, però si entenem el socialisme com el control col·lectiu de la classe treballadora, no podem tenir socialisme sense democràcia directa. La caiguda del mur i la resta de règims estalinistes va mostrar que no tenien res a veure amb el socialisme. No obstant això, l'alternativa del capitalisme occidental -obviament- no va ser cap solució. La idea de la fi de la història de Fukuyama s'ha demostrat totalment equivocada. Però, si entenem que la nostra lluita ha de ser contra el capitalisme -tingui la forma que tingui-, entenem que defensar sistemes on existeixen classes socials i es continuen explotant les persones no ens ajuda a saber realment per què estem lluitant. I del que estic segur és que, jo, de la mateixa manera que lluito contra el sistema en el que visc, sé que no lluito per un sistema com el que existia als països anomenats *comunistes*.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, per motius que no hem pogut solucionar, no s'ha fet l'edició del setmanari. Bé, s'ha fet, però molt mínimament. Així que us preguem que ens disculpeu i no sigueu molt exigents si hi veieu alguna falta, alguna errada o alguna frase incomprensible. Per descomptat, intentarem que no torni a succeir. D'altra banda, per qui encara no ho sàpiga, volem comentar que hem obert un bloc, juntament amb la gent d'*Illacrua*, on anirem informant dels avenços del procés de fusió de les dues capçaleres. El bloc és <http://imesd.wordpress.com>. Ja de pas, també us informem que estem renovant la nostra web de sempre (www.setmanaridirecta.info) per fer-la més dinàmica, útil i accessible. Fins la propera setmana i tapeu-vos que ve el fred!

Fe d'errades:

L'autoria de l'entrevista de la pàgina 11 de la DIRECTA de la setmana passada a la directora del Centre de consum controlat Esther Henar és conjunta: Adriana Jarrín i Roger Rovira. D'altra banda, la fotografia de l'Observatori dels Mitjans del mateix número il·lustrava la segona notícia en lloc de la primera.

Qui Som

REDACCIÓ	COMPAGINACIÓ
Estirant del fil David Fernández	Roger Costa
Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana	CORRECCIÓ I EDICIÓ
Així està el pati Jesús Rodríguez	Col·lectiu <i>asterisc</i> i <i>el gitano</i>
Roda el món Laia Gordi	PUBLICITAT
Observatori dels mitjans Xavier	Tània Miró
Blasco Piñol Expressions Gemma	DISTRIBUCIÓ
Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra	Xavi Camós
La graella Lluç Salellas	SUBSCRIPCIONS
La indirecta Oriol Andrés	Laia Bragulat
FOTOGRAFIA	ADMINISTRACIÓ
Albert Garcia	Jordi Raymond
IL·LUSTRACIÓ	DIFUSIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs	Blai Lindstrom

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonensnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTIKO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
 Dipòsit Legal: GI-1528-2005
 C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
 L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
 Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
 Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
 - Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
 Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA DELS CARRERS DE BARCELONA

L'últim beure d'en Puig i Antich

Dani Cortijo. Historiador

Era un 25 de setembre de 1973. Aparentment, un dia com qualsevol altre al Bar Funicular. Es va obrir la porta i dos nois joves van seure en una taula, on un altre feia una estona que semblava esperar-los molt nerviós.

L'Agustina els va servir allò que volien i va continuar treballant.

En Salvador i en Garriga, ja amb la consumició a taula, trobaven molt estrany en Santi. Tot i que sabien que no eren bons moments, els va estranyar la seva actitud.

En Garriga va mirar al seu voltant i ho va veure clar: el bar era ple de policies de país. Havien forçat en Santi per parar-los una trampa.

En Salvador, en veure's acorralat, va fer un salt de la cadira i va sortir corrent del bar. Tot seguit, va començar un intercanvi de trets entre els joves i els policies.

L'Agustina, espantada, va amagar-se al magatzem del bar mentre veia com les escaramusses i corredisses es dirigien cap a fora.

En Garriga va ser reduït, a en Salvador el van immobilitzar a terra i li van treure l'arma que duia a la mà, però, inesperadament, va desfer-se'n i en va treure una altra que duia amagada.

El tiroteig es va intensificar dins el portal proper, el número 70 del carrer Girona. Finalment, quan van deixar de sentir-se trets, un dels policies havia mort i en Salvador estava greument ferit.

Salvador Puig i Antich era un jove de 25 anys que combinava la feina en una oficina amb les classes nocturnes a l'Institut Maragall i que, juntament amb Santi i en Garriga, entre d'altres, formava part del MIL, un moviment d'acció autònoma antifranquista de tendència llibertària.

En Santi havia estat detingut i torturat per la policia i forçat a declarar l'hora i el lloc d'una cita amb en Garriga, una cita a la qual es va sumar -per desgràcia seva- en Salvador.

Tot i que l'autòpsia oficial de Francisco Anguas Barragán, feta per un metge militar en una comissaria, declarava que el cos només tenia tres impactes de bala corresponents als de la pistola d'en Salvador, Ramon Barjau, el metge de guàrdia que va atendre en primera instància els ferits va dir, posteriorment, que el cos tenia nombroses ferides de bala que l'autòpsia no citava i que podien pertànyer als policies inexperts que havien dut a terme l'operació.

Malgrat la manca de transparència, Puig i Antich va ser acusat d'homicidi i tancat a la presó Model.

Finalment, la sentència va ser exemplar, davant el clima de violència política que es vivia en aquells temps. El president Carrero Blanco va morir el 20 de desembre en un atemptat, mesos després de la detenció d'en Salvador.

Els polítics del moment creien que la pena era desmesurada. Tots pensaven que no era res més que una amenaça del règim per treure pit quan aquest ja es veia esfondrat i que arribaria l'indult.

Ja sigui per aquest motiu o bé per covardia, en un context en el qual no identificar-se amb l'esquerra més contestatària era un bon mètode per assegurar-se una bona poltrona democràtica en un futur, l'oposició no va moure ni un dit fins a l'últim moment, quan ja era massa tard.

El 2 de març de 1974, a les 9,40 hores del matí, Puig i Antich era condemnat al garrot vil, una dura tècnica d'execució típica del segle XIX i de la qual va ser l'última víctima.

Malgrat tot, avui dia, des del mateix carrer, si mirem dins la porteria del número 70 del carrer Girona, encara podem veure un forat de bala a les escales de marbre que recorda el dia del tiroteig i, de seguit, podem anar a prendre un cafè al Bar Funicular, on l'Agustina -que encara recorda bé aquells fets- ens servirà amablement.

. EL CIGALÓ

"Pels moviments, les xarxes socials són una immensa cartellera"

Jordi Salvia. MILITANT DE LA CUP DE VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Els lectors de la DIRECTA que tinguin Jordi Salvia com a amic de Facebook -i de ben segur que no seran pocs- ja saben que és un dels personatges més actius a les xarxes socials. Fotògraf, militant de la CUP de Vilafranca del Penedès i gran melòman, Salvia analitza els pros i contres del boom de l'Internet 2.0.

Roger Palà

Serveix d'alguna cosa, això de Facebook? A més, diuen que ho ha inventat la CIA...

És un negoci basat en la publicitat personalitzada a partir de l'anàlisi i l'estudi dels interessos dels perfils dels usuaris. Facebook controla i analitza tot el que fem. Però, al mateix temps, tot usuari pot fer el mateix que fa Facebook i utilitzar-ho per altres interessos. Podríem afirmar que les xarxes socials són una arma de doble tall. Evidentment, la CIA i els serveis secrets i policials d'arreu del món són a Facebook analitzant la informació que hi corre i cal ser conscients d'aquest fet.

Com han canviat la comunicació les xarxes socials d'Internet?

Les xarxes socials personalitzen la informació que corre per Internet. Depe-

nent del perfil que decidixen seguir, saps que rebràs informació sobre una o altra temàtica. A les xarxes socials es fa córrer la informació de forma *virica*, compartint en el teu perfil la informació que has llegit en el perfil d'altres usuaris. Això fa que, en poc temps, aquesta informació arribi a milers d'usuaris de la xarxa i de fora d'ella.

Els moviments socials poden aprofitar-se'n d'alguna manera?

Pels moviments socials, les xarxes socials són una immensa cartellera. Molt més àgil i efectiva que el pamflet en paper. De fet, els moviments socials fa anys que s'han dotat de les seves pròpies xarxes socials. Indymedia és un dels exemples. Poc a poc, també s'estan utilitzant les xarxes comercials per arribar a un públic més heterogeni. Jo sóc de l'opinió que cal utilitzar tots els mitjans al nostre abast.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

L'edifici del carrer Almeria

Centre Social de Sants i Col·lectiu de veïns del carrer Almeria

L'edifici il·legal situat als carrers Almeria 9-11 i al carrer Cros, 24-26 de Barcelona provoca inseguretats i sensació de deixadesa.

Després de quatre anys en què la construcció d'aquest edifici va ser aturada a causa de la revisió de la seva llicència, l'edifici està en un estat deplorable de degradació i provoca inseguretats als veïns i sensació de deixadesa.

Mentre n'esperem l'enderrocament, segons la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del mes de març -que confirma que l'edifici envaeix la via pública en dos metres i anul·la la llicència-, l'edifici s'ha convertit en un dipòsit de deixalles i brutícia, i en un refugi per persones sense sostre, ja que és fàcilment accessible perquè les tanques que envolten l'obra per la façana del carrer Cros estan completament trencades. A banda d'això, ja van robar en un habitatge veí entrant a través d'aquest edifici. Si l'edifici continua en l'estat actual, és segur que la degradació i la inseguretats anirà augmentant.

De moment, el districte de Sants no ens ha comunicat les seves intencions actuals, ja que, quan va sortir la sentència, ens va dir que estaria solucionat el mes de juliol. Però hauria de tenir cura, amb la màxima urgència, que l'edifici estigui en condicions d'higiene i de seguretat.

Parlar per parlar

Laura Pérez Badalona

Sé que aquest és el nom d'un programa de ràdio, però també el podria aplicar perfectament a determinades persones o col·lectius que no fan res més que el que diu el títol d'aquesta carta.

Cada vegada som més les persones que estem farts dels qui es dediquen a parlar amb paraules grandiloqüents, pròpies de principis del segle XX i que només amaguen una manca de voler fer coses. Som moltes les que n'estem farts, de paraules amb gran contingut ideològic però que mai es transformen en res, mai es fan realitat. I de fet, suposem que, a les persones que les diuen, ja els va bé. Mentre parlin, per exemple, d'oposar-se al capitalisme no els cal demostrar que no fan res per fer-ho. Parlen pel seu col·lectiu, pel gueto, sense cap voluntat d'anar més enllà i transformar l'entorn realment. Segurament no parlen com ho fem la resta de persones perquè, aleshores, veuríem que el seu discurs és buit.

Animo totes les que parlen per parlar a callar... Però no per callar, sinó per permetre que la resta seguim treballant amb la realitat.

Prou d'hiPPocresia i doble moral

Toni Yus Piazuolo Tàrraga

El dissabte passat, a Madrid, va tenir lloc una manifestació multitudinària en contra de la nova llei d'avortament

que prepara el govern *socialista* (contra la seva reforma, segons deien alguns assistents).

En un nou intent de desgastar el govern, hi van assistir destacats líders del Partit *Popular* i de la jerarquia eclesiàstica (segons ells, va ser a títol individual).

Tot i que penso que és millor apostar per un model d'educació sexual adequat -més enllà de falsos estereotips- i basat en la prevenció de l'embaràs més que en la seva interrupció, cal assenyalar que aquesta nova llei no pretén imposar l'obligació d'avortar, sinó de dotar la dona de la llibertat d'elecció.

Sense qüestionar en cap moment el dret de tothom a la llibertat d'expressió i a defensar el que creu que és just i sense ficar en el mateix sac uns i altres, es pot dir que aquesta manifestació ja estava planificada des d'un principi. També és convenient esmentar el paper hipòcrita d'un partit que sembla *oblidar* els 500.000 avortaments (o 800.000, segons algunes fonts) que es van produir a l'Estat espanyol durant la seva estada al poder.

Tot i la persistència de sectors contraris a qualsevol supòsit d'interrupció de l'embaràs (fins i tot en casos de violació o de perill per la salut de la mare o de la criatura) i les dificultats que posen algunes comunitats autònomes per dur-la a la pràctica, ningú no es manifestava. Tampoc recordo que cap d'ells ni la jerarquia eclesiàstica es manifestés contra les guerres o la pobresa, els pitjors enemics de la llibertat i la vida humana.

A més, no poden donar lliçons sobre el dret a la vida aquells que, com Aznar, diuen defensar la vida i, alhora, donen suport a guerres rapinyaires contra poblacions civils innocents i admiren personatges com George Bush, que porta milers de morts a les esquenes arran de les seves aventures bel·licistes i l'aplicació de la pena capital quan era president dels Estats Units.

Si no, que aquests falsos *defensors de la vida* expliquin als iraquians i afganesos víctimes de la guerra com es menja tot això.

, així està el pati

El moviment veinal recolza la
plantilla de Roca | PÀG. 9

Al·legacions contra el parc
eòlic dels ports | PÀG. 11

El pla de residus permetrà
més cimiteres | PÀG. 12

Manresa imposa la 'polícia
del civisme' | PÀG. 16

BROWNE

JUDICIAL · L'AUDIÈNCIA DE BARCELONA REOBRE LA QUERELLA CONTRA LA PRESIDENTA DE PARCS I JARDINS

Imma Mayol haurà de declarar per delictes contra la llibertat sindical

Els tribunals rectifiquen així la decisió d'arxivar la querella que havia pres el jutjat d'instrucció 17 de Barcelona. La dirigint d'ICV s'haurà d'asseure a la banqueta dels acusats

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Imma Mayol podria seure al banc dels acusats per diversos delictes contra la llibertat sindical i contra la tasca dels encarregats de prevenció. Aquests delictes, segons l'advocat dels treballadors Hibai Arbide, van molt més enllà del conflicte laboral, "ja que es tracta de drets bàsics". L'auto de l'Audiència de Barcelona que reobre el cas -inicialment arxivat per la jutgessa del jutjat d'instrucció número 17- obligarà la presidenta de l'empresa municipal Parcs i Jardins a anar a declarar, juntament amb altres directius de l'empresa, per la coacció sindical que ha dut a terme els darrers mesos -segons els denunciants- a través del taptiat il·legal del local sindical i impedit l'activitat dels delegats de seguretat.

El taptiat de la seu sindical es va fer sense avisar i els historials de salut dels treballadors van aparèixer remoguts

Les treballadores de Parcs i Jardins protagonitzen una de les històries combatives més llargues que hi ha hagut a les empreses catalanes, amb nombroses denúncies presentades a Inspecció de Treball i a Magistratura. Aquests enfrontaments amb l'empresa van augmentar arran del taptiat de la seu sindical, el mes de juny passat. Tot i que la direcció va fer

Protesta per la gestió de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins el 19 juny d'enguany

constar en una acta notarial que el comitè d'empresa havia estat avisat del trasllat de la seu, el taptiat es va fer sense avis i els historials de salut dels treballadors van aparèixer remoguts, cosa que suposa atemptar contra la seva privacitat.

Sanció al secretari del comitè d'empresa

En aquest context d'atacs a la llibertat sindical i coincidint amb una convocatòria de vaga, el mes de juny, l'empresa municipal va imposar una sanció de suspensió d'ocupació i sou de 60 dies de compliment immediat al secretari del comitè d'empresa, Carlos Bernal. La justificació va ser la manca de preavis per la utilització de

les hores sindicals i, per tant, la falta d'assistència injustificada, tot i que -històricament- el càrrec de secretari del comitè d'empresa dedica totes les seves hores a aquesta tasca, fet pel qual mai ha calgut cap preavis. Resulta que, durant les suposades absències, Bernal va estar reunint "amb membres de la direcció o amb l'inspector de treball o signant contractes de treball al Departament de personal... va ser vist per gran quantitat de treballadores", tal com expressen membres de la plantilla al seu bloc Males herbes.

Quatre sancions l'any 2009

Al llarg de l'any, Parcs i Jardins ha rebut quatre sancions per part del De-

partament de Treball i dels jutjats que sumen prop de 25 mil euros, tot i les dificultats perquè l'administració sancioni empreses públiques. Les infraccions van ser les següents: incompliment de les mesures de seguretat laboral, irregularitats en les cotitzacions a la Seguretat Social (l'empresa va haver de pagar un endarreriment de 33 mil euros), no atendre la sol·licitud d'un treballador de cara a una adaptació del seu lloc de treball per motius de salut i, la més recent, no informar els representats sindicals de les hores extres que havien fet des de l'any 2007. En aquest sentit, cal recordar que l'empresa presidida per la tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Imma Mayol, va querellar-se

contra la vídua de Francisco Jurado per evitar l'increment de les prestacions a què l'obliga la Seguretat Social en considerar que la mort de Jurado, fa més de tres anys, es podria haver evitat si se li hagués concedit el trasllat del lloc de feina que ell demanava. La CGT va denunciar l'actitud "lamentable" de l'empresa, que va contractar "el gabinet jurídic més car de Barcelona" per querellar-se contra la vídua.

Irregularitats electorals

A través del seu bloc, les treballadores de Parcs i Jardins denuncien que la recent distribució de representants sindicals a què obliga l'increment de plantilla incompleix el reglament d'eleccions sindicals i del propi Estatut dels treballadors. Segons el reglament, aquesta distribució no es pot

Aquests delictes, segons l'advocat dels treballadors Hibai Arbide, van molt més enllà del conflicte laboral, "ja que es tracta de drets bàsics"

fer si no s'ha aprovat el cens laboral definitiu, com és el cas a l'empresa. A més, aquesta distribució es va pactar en una reunió de la mesa electoral que es va fer el dia 13 d'octubre sense haver avisat sindicats, tot i ser promotors i interventors del procés electoral. Si que hi va ser present, en canvi, la direcció de Parcs i Jardins.

, així està el pati

GAVÀ I VILADECANS · LES FEDERACIONS D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS I VEÏNES ELS RECOLZEN

La plantilla de Roca surt de nou al carrer

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Les federacions d'associacions de veïns de Gavà i de Viladecans van convocar dues manifestacions simultànies, el dia 15 d'octubre, contra l'ERO presentat per la direcció de Roca Radiadores. Tots els sindicats de l'empresa (CGT, UGT i CCOO) van secundar la protesta, que també va comptar amb el suport de tot el ventall ideològic dels partits polítics presents als dos consistoris. Una pancarta signada pels tres sindicats de l'empresa obria les marxes sota el lema *No als acomiadaments de Roca* i, al costat, una altra de les federacions veïnals de Gavà, de Viladecans i del Baix Llobregat amb el lema *Veïns i veïnes de Gavà i Viladecans. No als acomiadaments de Roca*. A les capçaleres de les manifestacions, hi havia els alcaldes de les dues ciutats i un gran nombre de representants polítics locals, que es barrejaven entre els treballadors, les treballadores i les familiars de la fàbrica i que van sumar prop de dues-centes persones a banda i banda de la riera Sant Llorenç. També hi havia una representació de la mort, icona de la lluita de Roca, amb lema *Sóc la Roca. La mort de l'obrer*.

Les marxes van sortir a les 17:30 des dels ajuntaments de Gavà i Viladecans i van baixar fins a l'avinguda Santa Creu de Calafell -Gavà- i fins a l'avinguda Generalitat de Viladecans. En ambdós casos, el recorregut va acabar a la porta principal dels magatzems de l'empresa -situada en

Els treballadors i les treballadores de Roca van fer una visita a casa del director de la companyia la setmana passada

un espai fronterer entre les dues localitats baixllobregatines-, on es van arrellegar unes quatre-centes persones, que van escridassar la direcció. En acabar, va haver-hi diferents discursos de suport a les treballadores i es va lamentar que "ara que la Roca és una multinacional i ha tingut grans beneficis vulgui marxar del lloc on va néixer". Segons declaracions de Damià Muñoz, president de la FAV de Gavà, va ser una de les manifestacions més nombroses que hi ha hagut a la població els darrers anys i la va qualificar d'èxit.

També va assegurar que el comitè d'empresa els havia demanat de fer aquesta convocatòria i que no van dubtar ni un moment a solidaritzar-se amb les treballadores.

Una nova vaga el 22 d'octubre

Durant la setmana prèvia a la convocatòria, es van dur a terme diverses accions. Entre elles, es va fer una visita sorpresa al domicili del director de l'empresa, on una vintena de persones van mostrar el seu rebuig a l'ERO. També va aparèixer la façana de la fàbrica pintada amb lemes contra

la direcció de l'empresa, contra la globalització i contra l'acomiadament massiu.

Recordem que l'expedient pre-tén suprimir 713 llocs de treball i és el tercer que aplica l'empresa durant els dos últims anys (veure DIRECTA 151). Els tres centres de producció que té Roca a l'Estat espanyol faran una jornada de vaga de quatre hores per torn el proper 22 d'octubre per protestar contra els acomiadaments. A Barcelona, la manifestació sortirà a les 11 del matí de l'estació de Sants.

ROQUETES · POLÈMICA DECISIÓ DESPRÉS DE REBRE SUBVENCIONS DE LA GENERALITAT

Lear amenaça de tancar i deixar al carrer més de 500 treballadors

Andreu Curto
terresebre@setmanaridirecta.info

L'empresa Lear Corporation ha fet públic que vol deslocalitzar la fàbrica que té al municipi de Roquetes -amb més de 500 treballadors- i té previst el tancament a principis de 2010. Tot i que encara no ha presentat l'ERO oficialment i que la comunicació oficial als treballadors no es va fer fins el dilluns 19, el dijous 15 a la nit que es van començar a filtrar les primeres informacions a la premsa i la majoria de treballadores es van assabentar de la notícia a través dels mitjans de comunicació. Per contra, sembla que el govern de la Generalitat tenia aquesta informació des de fa algunes setmanes.

La planta de Roquetes -dedicada a la producció de cablejat elèctric de cotxes- ja fa anys que està en decadència i ha anat perdent més de la meitat dels encàrrecs i una part proporcional de la plantilla. Si bé inicialment l'empresa no

va reconèixer la deslocalització i va al·legar motius econòmics i de producció, el dia 19, a la trobada amb el comitè d'empresa, va admetre que traslladaria la producció a Hongria. Els sindicats ja fa temps que reclamaven que l'empresa els concedís un model de cotxe nou, però tots els encàrrecs han anat a altres destinacions. De fet, des del mes de maig, l'empresa estava aplicant un ERO temporal que hauria de durar fins el desembre d'este any.

Després d'una dècada de retallades de personal i de prejubilacions, actualment, la plantilla està conformada per una majoria de dones d'entre 30 i 50 anys, un sector de "risc" -expliquen algunes treballadores- ja que "a estes edats i essent dona, és gairebé impossible trobar feina".

De moment, la plantilla ja s'està organitzant i ha convocat la població a una manifestació el proper 31 d'octubre a les 17h, al centre de Tortosa, ja que reafirmen la voluntat de no "quedar-se quietes" durant

Pancartes a la façana de la fàbrica de Roquetes

les negociacions. A més, segons l'ERO temporal, la fàbrica ha d'estar tancada dos setmanes durant el més de novembre, però la plantilla no vol deixar la factoria buida per por d'un possible desmantellament per part de l'empresa i està organitzat

zant torns de vigilància. Els alcaldes de Tortosa i Roquetes han demanat responsabilitats al govern, ja que va donar ajudes i subvencions a aquesta multinacional perquè mantingués la producció a Catalunya.

SANT BOI · LABORAL

Convoquen una manifestació contra el 'terrorisme econòmic'

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

El sindicat CGT, juntament amb el Col·lectiu Llibertari de Sant Boi i l'Ateneu Santboià, han convocat una manifestació el dissabte 31 d'octubre a Sant Boi de Llobregat, població situada en una de les comarques més afectades per les conseqüències de la crisi. Sota el lema *Aturem el terrorisme polític i econòmic*, les convocants volen manifestar el seu desacord amb tres aspectes fonamentals de la situació econòmica actual: l'atur a què es veu sotmesa la població del Baix Llobregat, el degoteig constant d'expedients de regulació d'ocupació i la política submissa -segons els convocants- dels sindicats majoritaris davant les "continues reformes laborals i negociacions claudicants". Per fer front a aquesta situació, les convocants exigeixen -entre altres coses- el repartiment del treball, amb una jornada laboral de 35 hores i un sou mínim de 1.200 euros al mes i el desenvolupament de polítiques sindicals pròpies i ecològiques. També demanen que s'apliquin polítiques socials destinades a millorar els transport públic urbà i interurbà, els centres d'ensenyament

Demanen que s'apliquin polítiques socials destinades a millorar el transport, la sanitat i l'ensenyament

i la sanitat pública. La CGT considera important mostrar "el rebuig a les conseqüències d'aquesta crisi" i afirma que, si no es compleixen les demandes que exigeixen, s'haurà d'avançar cap a una vaga general per aglutinar totes les lluites de les treballadores, ja que -segons el sindicat- l'efectivitat de les lluites "es veu condicionada per la dispersió de les respostes de lluita i mobilització".

A més de la manifestació, que començarà a dos quarts de sis a la plaça de l'ajuntament, s'organitzaran diverses activitats durant tot el dia. A partir de les onze del matí, a l'Ateneu Santboià, s'inaugurarà una exposició anomenada *Utopies Llibertàries* i, al migdia, es farà un col·loqui debat sobre el decreixement que comptarà amb la participació de membres d'Ecològistes en Acció, el Col·lectiu Crisi? Podem, Joan Martínez Alier -economista i ecologista- i un membre de la CGT. Just abans de la manifestació, hi haurà *teatre de l'oprimit* al carrer, a càrrec del col·lectiu Crisi? Podem. Finalment, la jornada acabarà amb el concert -a les deu de la nit- dels grups Guapos y Famosos i Perdón por la Invasión.

, així està el pati

BARCELONA · CONTRACRÒNICA D'UNA DECLARACIÓ JUDICIAL ON TOT ESTAVA PACTAT PRÈVIAMENT

Justícia a la carta pel 'senyor' Millet

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Res del que va passar durant la declaració judicial dels dos màxims responsables del Palau de la Música va ser fruit de la improvisació. Tot estava pactat, tot estava decidit. Félix Millet i Jordi Montull, autors confessos del saqueig multimilionari d'una de les institucions culturals catalanes amb més prestigi, sabien -abans d'entrar a la sala de vistes- que en sortirien sense manilles.

El despatx d'advocats Molins & Silva, comandat per Pau Molins -o millor dit, Pablo Molins, tal com li diuen els seus amics- havia treballat intensament les setmanes prèvies, la resta va ser una gran escenificació per donar peixet als periodistes.

Abans de les vuit del matí, les unitats mòbils i les parabòliques dels canals de 24 hores de notícies ja feien guàrdia a les portes de la recent inaugurada Ciutat de la Justícia, al bell mig de la Gran Via de les Corts de l'Hospitalet de Llobregat. Totes les portes d'accés a l'edifici on es troben les sales de vistes dels jutjats d'instrucció estaven custodiades per fotògrafs que no es podien perdre la instantània de l'accés de Félix Millet al complex judicial. Tot estava llest: dos guardes de seguretat situats a la barriera del pàrquing subterrani, una desena d'agents de paisà dels Mossos d'Esquadra que vigilaven discretament sota els arcs detectors de metalls i molts altres funcionaris de la Ciutat de la Justícia que supervisaven l'arribada sota la batuda del gerent, que informava telefònicament la consellera del Departament, Mont-

Els serveis de seguretat privada de l'edifici ho supervisaven tot des de la sala de control de les càmeres videovigilància

serrat Tura. Els serveis de seguretat privada de l'edifici ho controlaven tot des de la sala de comandament on es visionen les càmeres de videovigilància. Cada pas que Millet i Montull fessin dins d'aquell edifici estava prèviament estudiat: "No podien permetre que algun desaprofita li llancés un ou o l'intentés agredir", en paraules textuales.

Luxe moderat

Ho havien estudiat tot, fins al detall més mínim. Els advocats dels delinqüents confessos i els seus defensors van arribar en un sol vehicle i van descendir fins al pàrquing, dins un Alfa Romeo de gamma mitjana, un luxe força moderat en comparació als Audi 100 amb xòfer particular a què estan acostumats. Les corbates van brillar per la seva absència i els rellotges d'or i l'ostentació van desaparèixer de

ALBERT GARCIA

ZIDDICCA

A dalt, entrant als jutjats. A baix, sortint en llibertat. L'acompanya, a l'esquerra, l'influent advocat Pau Molins Amat.

la indumentària habitual dels exdirigents del Palau de la Música, sota les directrius clares i taxatives del senyor Molins. Prèviament a l'arribada de la comitiva, el gerent de la Ciutat de la Justícia havia ordenat delimitar el recorregut a peu per dins de l'edifici amb cintes d'un color negre ben elegant i no pas amb les típiques i ordinàries cintes policials de plàstic amb la inscripció *No passeu*. Tot estava al nivell del personatge. Un núvol d'advocats, procuradors, caps de premsa i guardaespalles es va moure compactament fins a les escales mecàniques. A la primera planta, dues parelles de mossos d'esquadra custodiaven la corba fins a les següents escales mecàniques. No eren del cos d'antidisturbis, eren mossos amb vestit de carrer, però molt ben planxat. Al pas de Millet i Montull, els agents es van quadrar -només els va faltar fer-los una reverència. A la segona planta, la sala de vistes 227 estava preparada i, de retruc, tot el passadís que hi dona

va accés havia estat prèviament desallotjat. La resta de vistes previstes a les sales d'aquella ala de l'edifici s'havien traslladats a l'ala contigua. Així, els lladres de quant blanc podrien gaudir durant tot el matí d'unes instal·lacions àmplies amb sofàs ben còmodes. Els periodistes van haver de veure-ho tot dempeus i a una cinquanta de metres de distància.

Esbrancada al fiscal

L'advocat Molins, que exercia de mestre de cerimònies, anava acompanyat de l'advocat Jordi Pina (lletrat defensor de Montull i conegut per haver defensat el cap de la Guàrdia Urbana de Barcelona, Xavier Vilaró, arran de les controvertides ferides que va patir la nit de la victòria de la selecció espanyola a l'Eurocopa). Però un altre personatge engoninat s'encarregava d'estovar les preguntes dels periodistes abans que els advocats fessin uns *canutazos* (declaracions curtes a la premsa). Es tractava d'un tal Gonzalo,

l'especialista en relacions públiques i màrqueting publicitari amb despatx al carrer Santaló -a la zona alta de Barcelona- contractat per Millet i Montull. Durant les quatre llargues hores d'espera, va aparèixer almenys cinc ocasions, es va petonejar amb els periodistes més joves i va repartir targetes amb el seu telèfon mòbil. Mentrestant, els serveis tècnics del Departament de Justícia, dirigits per la cap de premsa del TSJC Mercè Alcega, s'encarregaven d'orquestrar un petit escenari amb megafonia sense fils, on els advocats dels delinqüents farien el seu *speech*. Tot plegat, a càrrec del contribuïent. El quadre es completava amb la presència d'una amabilíssima hostessa bronzejada fins a la torrefacció, que responia les preguntes de qualsevol despistat que anés perdut enmig de tanta posada en escena. Una imatge determinant que va passar força desapercibuda va ser el tracte que Pau Molins va dispensar al fiscal del cas. Només arribar a la sa-

la de vistes, l'advocat de Millet el va esbrancar i li va recriminar que hagués filtrat a la premsa la seva intenció de demanar l'empresonament preventiu dels acusats, tot recordant-li que la decisió final al voltant del cas la prendria el magistrat badaloní Juli Solaz. I així va ser.

Decisió pactada

Eren les 10:30 del matí i els imputats encara no havien entrat a la sala, però entre els periodistes més ben informats ja corria el rumor -ben fundat- que els lladres de quant blanc dinarien a casa. Fins i tot es feia broma sobre el menú que ja haurien encarregat a la minyona. Quan Millet havia acabat de declarar i Montull encara no s'havia assegut davant del jutge, aquest rumor ja incorporava molts més detalls: quedarien tots dos en llibertat i només se'ls requeriria l'entre-

Van quedar tots dos en llibertat i només se'ls va requerir l'entrega dels passaports

ga dels passaports per evitar que sortissin fora de la Unió Europea. Ni tan sols una fiança. Tres hores després, el rumor es va confirmar a través de les paraules grandiloqüents del lletrat Pau Molins, nebot del diputat de CiU Joaquim Molins i deixeble de la saga familiar d'empresaris multimilionaris del negoci del ciment a casa nostra. Durant la compareixença pública, va afirmar que Millet i Montull ja havien pagat prou amb l'escarni i la vergonya de ser jutjats pels mitjans de comunicació i va anar més enllà, va demanar que es retessin de les webs dels *mass media* les enquestes on es preguntava als lectors si creien que els dos imputats havien d'ingressar o no a la presó. Un centenar de periodistes escoltaven les seves declaracions curtes, sintètiques i sense preguntes incisives. Tot plegat, una bassa d'oli. La màxima expressió de l'oasi català.

Abraçades i felicitacions

La sortida dels jutjats es va fer seguint la mateixa pauta que l'entrada, però amb dos detalls que parlaven per si sols. Poc abans de pujar al cotxe -aparcat a la porta de darrere de l'edifici judicial-, el senyor Millet es va deixar portar pel seu caràcter real, més enllà de les moderacions tàctiques induïdes pels advocats, i va dedicar una sola frase als periodistes que l'envoltaven: "Deixeu-me". Quan el cotxe dels imputats ja havia abandonat la zona en direcció a un restaurant proper, Gonzalo -l'engoninat encarregat de les relacions públiques- va fer encaixades de mans i abraçades als mossos d'esquadra que havien custodiat Millet i els funcionaris de la Ciutat de la Justícia que havien organitzat l'opereta. Es felicitaven perquè tot havia sortit bé. Tot havia sortit tal com estava previst.

, així està el pati

BELLATERRA · LA NOVA POLÍTICA EMPRESARIAL DINAMITZADA PER ANA RIPOLL NO CONDICIONA ÈTICAMENT AQUEST FINANÇAMENT

Un nou protocol d'actuació permet que la UAB financii empreses privades

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

La nova llei orgànica de Zapatero que modifica la Llei Orgànica d'Universitats d'Aznar (LOMLOU) -contra la qual van lluitar milers d'estudiants universitaris el curs passat- preveu l'aparició d'una nova funció que va més enllà de la formació i la recerca: la transferència de coneixement i tecnologia a la societat. Gràcies a aquesta llei i amb l'objectiu d'enfortir "la vinculació entre recerca i sistema productiu" i "contribuir al creixement econòmic mitjançant l'explotació comercial dels resultats d'investigació", les universitats poden promoure la creació d'empreses de base tecnològica (EBT) -si és participada per la universitat- o empreses *spin-off* -no participada per la universitat. En aquest sentit, la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) ha elaborat un reglament per establir el règim jurídic d'aquestes empreses i per regular la participació que hi tindrà la comunitat universitària.

La universitat com a creadora d'empreses

Amb aquest reglament, la UAB estableix el procediment de constitució de les empreses -amb un procés d'aprovació molt llarg- i estipula la seva participació, els serveis de suport o l'ús de la imatge corporativa de la universitat que poden fer. L'aprovació de la creació de les EBT i les *spin-*

DAVID DATZIRA

La Clínica Veterinària de la UAB és un exemple de finançament d'empreses privades

off passa per mans de cinc òrgans diferents. En primer lloc, el Parc de Recerca de la UAB analitza la viabilitat del projecte empresarial i elabora una declaració d'intencions, que és analitzada per un comitè format pel vicerector competent en la matèria, el gerent, la secretària del Consell Social i la directora de l'Oficina de Projectes Estratègics. Aquest comitè fa

un informe, a partir del qual una comissió delegada del Consell de Govern -l'òrgan executiu de representació indirecta a la universitat- elabora una proposta favorable o desfavorable a la seva creació. Aquesta es remet al Consell Social de la UAB -òrgan de representació de les empreses a la universitat-, que emet encara un altre informe, resolt pel Consell de

Govern, que concedeix o denega la sol·licitud de creació de l'empresa. La UAB hi participa mitjançant una aportació dinerària de l'empresa i té representants als seus òrgans d'administració. També transmet els drets d'ús i explotació comercial dels resultats d'investigació, sense que el contracte estableixi més que un seguiment de bones pràctiques en de-

fensa dels interessos públics. Aquesta és l'única restricció que troben els emprenedors. Tant és el tipus d'empresa que es vulgui crear -ja sigui una empresa d'armament o de llaminadures- o la seva localització -l'empresa pot estar ubicada en país on no es respecten els Drets Humans o no hi ha una legislació laboral amb garanties. Així doncs, la UAB no tindrà en compte cap criteri ètic a l'hora de signar contractes de transferència de coneixement. A més, les empreses rebran ajuts de la UAB per formació i assessorament de tota mena i per difusió o comercialització. També podran usar la imatge corporativa de la UAB sense actuar en el seu nom i sense que aquesta avaluï necessàriament les seves activitats.

Segons fonts del professorat crític amb la privatització de la universitat, assistim a un doble procés de privatització de la universitat. Per una banda, la que suposa l'entrada d'empreses a les universitats i, per una altra -tal com il·lustra el cas anterior-, la transferència de coneixements i resultats d'investigació adquirits amb fons públics cap a rèdits privats. La LOMLOU obre la porta perquè qualsevol professor -però, sobretot, els catedràtics i els degans- es faci empresari i es lucrí a costa dels béns públics. Segons les mateixes fonts, aquest fet explicaria la forta oposició al moviment contrari al procés de Bolonya que van mostrar molts d'aquests professors de més alt *standing* durant les protestes del curs passat.

BELLATERRA · L'ESTUDIANTAT ORGANITZA UNA FESTA MAJOR ALTERNATIVA AMB UN PRESSUPOST QUINZE VEGADES INFERIOR A L'OFICIAL

La UAB anul·la la Festa Major d'enguany per motius econòmics i de seguretat

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

L'equip de govern de la UAB, amb el recolzament del Consell Social -òrgan de representació de les empreses a la universitat-, va comunicar, el dia 7 d'octubre, l'anul·lació de la Festa Major de 2009, que s'havia de celebrar el 5 de novembre. Segons fonts institucionals, un estudi -accés al qual no és públic- revela que la festa "suposa una despesa per la universitat que no pot assumir en època de crisi i provoca greus riscos de seguretat, salut i sostenibilitat mediambiental". La Universitat també esgrimeix altres arguments -ni econòmics ni logístics- i reconeix que la intenció de la institució és "celebrar una festa que estigui d'acord amb el que s'espera d'una universitat pública compromesa amb la cultura i el coneixement".

La decisió, que ja s'intuïa des que la rectora va anunciar un reducció del

pressupost al consell de govern del 15 de juliol, ha arribat amb la Festa Major Alternativa gairebé preparada. El projecte, que es va començar a preparar el mes de maig, estava molt avançat pels volts del juliol i, tant les assemblees de facultat com el SEPC, han decidit tirar endavant la festa. En aquest sentit, el 8 de juliol, prop d'un centenar d'estudiants es van reunir a la plaça Cívica per decidir la celebració de la resta de la festa, és a dir, les activitats polítiques, culturals i econòmiques que cada any se celebren a part de la Festa Major Alternativa. Tant la Coordinadora d'Assemblees de Facultat (CAF) com el SEPC promouran aquest espai i, per primera vegada, la Festa Major de la UAB serà autogestionada. A més de les parades típiques d'estudiants, que se situaran a la plaça Cívica, hi haurà dos escenaris per on passaran al voltant de vint grups que actuaran en directe i diversos punxa-discos que amenitzaran la jornada durant la tarda i la nit.

ARKIU/TONHER

Recinte de la Festa Major de la UAB durant l'any passat

Mesura política

Fonts estudiantils afirmen que l'anul·lació de la Festa Major és una mesura de caire polític i no pas econò-

mica o logístic com vol fer creure la UAB. Segons els estudiants, l'anul·lació suposa, per una banda, un intent de repressió econòmica d'un espai que

proporciona ingressos a les assemblees i les organitzacions crítiques amb el procés de Bolonya, a les estudiants que recullen fons pels viatges de fi de curs o a d'altres iniciatives com l'Horret ecològic i, per l'altra, un pas més per polir la imatge corporativa de la UAB en el seu camí per obtenir el diploma de Campus d'Excel·lència. L'organització denuncia aquest fet i afirma que els motius de l'anul·lació no són econòmics ja que, mentre des del rectorat s'afirma que la festa suposa una despesa de 296.000 euros, el pressupost de la Festa Autogestionada i Alternativa ronda els 20.000 euros. Tot i les negociacions que han mantingut l'organització de la festa i la institució, la UAB no atindrà els mínims requerits: lavabos, no intervenció de la seguretat privada, ambulàncies i personal sanitari, punts de llum i tarimes. Tot plegat serà substituït per un servei d'estudiants que pal·liarà la manca d'alguns d'aquests serveis.

, així està el pati

TERRA ALTA • ECOLOGIA

Recullen 700 al·legacions contra el Parc eòlic dels Pesells en quatre dies

Andreu Curto
teresebre@setmanaridirecta.info

La Plataforma en Defensa de la Terra Alta (PDTA) ha recollit més de 700 al·legacions contra la declaració d'utilitat pública del parc eòlic dels Pesells, a Horta de Sant Joan, que vol fer la Generalitat.

A les al·legacions, la PDTA exposava que la declaració d'utilitat pública és contrària a la voluntat del poble d'Horta, tal com va demostrar el referèndum del març de 2008 (80% en contra). També van posar de manifest les incompatibilitats legals del projecte eòlic amb les Normes Subsidiàries Municipals d'Horta que regulen els usos de l'espai, o també la necessitat d'aprovar un Pla Especial Urbanístic abans per poder fer esta declaració d'utilitat pública. A part, també qüestiona la iniciativa governamental, que només respon als interessos d'una empresa privada, els beneficis de la qual no revertiran sobre el territori.

La quantitat d'al·legacions presentades és força significativa, sobretot si tenim en compte que la majoria de persones que signen són d'Horta -un poble de 1.200 habitants en una comarca de 12.000- i que la recollida d'al·legacions només va durar quatre dies, ja que el 7 d'octubre acabava el termini per presentar-les.

TORTOSA • SÍMBOLS

Despengen la bandera espanyola

Andreu Curto
teresebre@setmanaridirecta.info

La seu dels Serveis Territorials d'Educació a les Terres de l'Ebre feia gairebé dos anys que no lluita la bandera espanyola, només la senyera catalana i l'europea. La nit del 28 de desembre de 2007, un grup d'estudiants la va retirar per reivindicar un marc d'educació propi pels Països Catalans sense ingerències espanyoles. De fet, l'acció estava emmarcada dins la campanya 300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència. Els Serveis Territorials han restat passius davant l'acció durant gairebé dos anys, però, els dies previs al 12 d'octubre -dia de la hispanitat- van decidir renovar l'estanquera. La reacció no es va fer esperar i, la nit del 10 d'octubre, la bandera espanyola va tornar a desaparèixer. Un grup de tortosins i tortosines va reivindicar l'acció a través d'un comunicat, on consideraven la col·locació de la bandera com "una provocació espanyolista" per demostrar que "l'Estat espanyol continua ocupant els Països Catalans". Una setmana després, la Conselleria d'Educació encara no ha reposat el símbol institucional espanyol.

ÀREA METROPOLITANA • ELS ECOLOGISTES DENUNCIEN QUE AIXÒ AUGMENTA LES EMISSIONS DE CO2

El Pla Metropolità per l'eliminació de residus aposta per la incineració

ARXIU/ANTONIA CHAN

Planta de Ciments Molins de Sant Vicenç dels Horts

Glòria Xancó i Xavier Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Programa Metropolità de Gestió de Residus Municipals (PMGRM) 2009-2016 de l'Àrea Metropolitana de Barcelona va ser aprovat definitivament el dia 8 d'octubre, només vuit dies després que s'acabés el termini de presentació d'al·legacions. Segons el programa, la voluntat és "resoldre la gestió dels residus municipals del seu territori de manera estable i en la línia assenyalada per la Unió Europea". Això es vol fer a través d'augmentar el reciclatge fins un 50%.

Es preveu la construcció d'una nova incineradora a l'Àrea Metropolitana

garantir el tractament del 100% de totes les fraccions de residus municipals i acabar amb l'abocament de deixalles. Per acabar amb aquest abocament, s'opta per la incineració. Així doncs, es preveu la construcció d'una nova incineradora a l'Àrea Metropolitana -amb un cost de prop de 200 milions d'euros- que tindrà capacitat per cremar 450.000 tones anuals de residus (veure DIRECTA 143), ampliar la capacitat de la incineradora de Sant Adrià del Besòs fins a 300.000 tones i impulsar l'ús de residus com a combustibles substituïts dels d'origen fòssil a instal·lacions industrials com les fàbriques de ciment.

35 entitats en contra del PMGRM 2009-2016

El mateix dia, la Plataforma Cívica per la Reducció de Residus-Ecologistes de Catalunya, el Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS) i l'Aliança Internacional per les alternatives a la incineració GAIA -amb el recolzament de 35 entitats- van presentar, en una roda de premsa, les al·legacions presentades al PMGRM i les argumentacions per les quals, segons diversos estudis que es van presentar, l'aprovació del PMGRM contribuirà a agreujar el canvi climàtic. Es van exposar diversos arguments per demostrar que la incineració no és la millor manera de gestionar els residus, entre ells, es van donar dades sobre estudis que evidencien la baixa eficiència energètica de la incineració i la quantitat d'emissions de CO2 emeses per kWh d'electricitat, que arriben a doblar les emissions que origina l'obtenció d'electricitat amb carbó o petroli. En aquest sentit, es va assegurar que, si Catalunya aplicués un pla alternatiu de gestió dels residus segons el qual es reciclés el 65% sense incineració, es reduirien 260.000 tones de gasos d'efecte hivernacle i es podrien estalviar 1.000.000 de tones anuals de CO2. Segons l'exposició de Joan-Marc Simón, coordinador de Gaia a Europa, la incineració tampoc és una bona aposta si ens referim als llocs de treball ja que, segons un estudi elaborat a Itàlia, l'ocupació generada per un model finalista com el que proposa el PMGRM és de 3.000 llocs de

treball, mentre que un model de recollida selectiva i tractament pot generar ocupació per 200.000 persones i, a més, no es pot deslocalitzar.

Les al·legacions al PMGRM 2009-2016

També es van presentar altres al·legacions en relació a la minimització dels residus que es generen i la seva incompatibilitat amb la valoració energètica com a sistema de tractament de residus. Segons el Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA), l'aspecte més important d'aquestes al·legacions és el fet que, amb aquest programa, "s'aprova una nova incineradora sense definir però ni la ubicació ni les característiques

Segons declaracions del president de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, Francesc Narváez, un cop aprovat el PMGRM, "aquest projecte de nova incineradora haurà d'esperar, ja que no hi ha prou consens i el moment polític a nivell municipal no és el més adequat i perquè s'entra en període pre-lectoral". Les entitats que van presentar aquestes denúncies i al·legacions confien que, un cop es defineixi la ubicació, es produeixi una resposta social àmplia que faci difícil la viabilitat d'aquesta nova instal·lació.

Les cimeteres podran cremar residus

El PMGRM obre les portes a la incineració de residus com a combustible a les fàbriques de ciment com poden ser la CEMEX de Sant Feliu de Llobregat, Ciments Molins de Sant Vicenç dels Horts o Lafarge Cementos del Garraf. Segons afirmacions de Maria Comelles, a la cimetera Lafarge ja s'estan cremant residus municipals, fet que inquieta tant els col·lectius ecologistes com el veïnat proper a les cimeteres. Ciments Molins està construint un forn nou -que, suposadament, servirà per tançar els dos que han quedat obsolets- que es pot veure a quilòmetres de distància i que ha costat 125 milions d'euros. Segons l'empresa, les emissions de CO2 disminuiran, tot i que el projecte específic que podrien cremar residus alternatius (com els polèmics llots de depuradora), cosa que fa augmentar la preocupació entre el veïnat.

Obre les portes a la incineració de residus com a combustible a les fàbriques de ciment

tècniques i sense contemplar el dèficit econòmic que suposarà la posada en marxa d'aquesta nova instal·lació, tenint en compte l'elevadíssim cost que comporten els sistemes de control de les emissions contaminants que produeixen. Aquest dèficit, però, suposarà un increment de la pressió fiscal sobre el tractament dels residus per impulsar sistemes agressius amb el medi i la salut de les persones".

, així està el pati

BARCELONA · FA 23 ANYS QUE ÉS A LA PRESÓ PEL ROBOTARI A ENTITATS BANCÀRIES

Allau d'accions per denunciar la greu situació d'Amadeu Casellas

ALBERT GARCIA

La Gran Via de les Corts de Barcelona a l'alçada de la plaça Cerdà

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Són les 07:45h. del 19 d'octubre, les càmeres del trànsit que envien el senyal fins a les instal·lacions de la redacció d'informatius de TV3 s'apaguen sobtadament. No s'han espatllat. Algú -des de la sala de comandament conjunta que tenen els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana al carrer Lleida- ha decidit deixar-les fora de servei. Precisament cinc minuts abans havien començat a produir-se talls de trànsit simultanis a la ronda Litoral, la plaça Cerdà, la plaça de les Glòries i la N-II a Mataró. L'objectiu d'aquestes accions era denunciar la gravetat de la situació que pateix el pres anarquista Amadeu Casellas, que fa més de 100 dies que protagonitza una va-

Els talls de trànsit van finalitzar amb una desena de persones identificades pels agents dels Mossos d'Esquadra

ga de fam amb l'objectiu d'aconseguir el seu tercer grau penitenciari i, posteriorment, la llibertat. Els talls de trànsit van finalitzar amb una desena de persones identificades pels agents dels Mossos d'Esquadra. Casellas es troba sota supervisió mè-

KIKO MONTORO

Pancarta després del tall de trànsit a la N-II a Mataró

dica i amb alimentació intravenosa forçada en una habitació de l'Hospital Penitenciari de Terrassa. Tot i l'apagada informativa i l'intent de silenciar les protestes, el nom d'Amadeu Casellas ja es veu a nombroses pintades que han aparegut les últimes setmanes a les parets de carrers i places.

Nombroses accions

Les reivindicacions d'accions de suport a la seva lluita són contínues a diversos portals informatius d'Internet, on s'informa de sabotatges a línies ferroviàries, silionament d'edificis oficials, llançament de pots de pintura, bloquejos de carreteres amb pneumàtics o concentracions solidàries. L'últim d'aquests actes va tenir com a escenari l'exterior de l'hospital on es troba internat, el dia 17 d'oc-

tubre. La cridoria del carrer va ser contestada amb la tímida aparició de la silueta d'Amadeu a la finestra. Casellas mostrava signes evidents d'esgotament i una debilitat força extrema. L'alegria de veure'l es va desfermar entre les presents. Les properes manifestacions estan previstes el 21 d'octubre a les portes de la Direcció General de Serveis Penitenciaris -per enèsima vegada- i el 24 d'octubre a la rambla del Raval. A Vilanova i la Geltrú, també es farà una concentració el 23 d'octubre. Una seixantena de cantants i persones vinculades al món musical, entre els que figuren Gerard Quintana, Natxo Tarrés, Titot i Amparo Mercede, han enviat una carta a la consellera de Justícia, Montserrat Tura, on exigeixen la posada en llibertat immediata del pres anarquista.

SANT HILARI SACALM · BLOQUEIG A LA TORRE 114

Es queden a viure dalt dels arbres per aturar les obres de la línia de Molt Alta Tensió

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Des del 17 d'octubre, una desena de persones viuen al capdamunt dels arbres que encara resisteixen l'embat de les excavadores que obren camí a les torres elèctriques de la Molt Alta Tensió (MAT). Molt a prop del Coll de Ravell, al municipi de Sant Hilari Sacalm (comarca de la Selva), s'ha

Les iniciadores d'aquesta protesta fan una crida perquè la gent s'hi sumi i hi aportí material

iniciat una nova etapa de la lluita contra aquesta gran infraestructura energètica imposada per ENDESA i la Generalitat a les comarques de Girona i Barcelona. Les persones iniciadores

d'aquesta protesta fan una crida perquè la gent s'hi sumi i aportí material d'escalada, bigues llargues de fusta i taulons d'encofrar. El punt exacte de la protesta és precisament allà on es preveu construir la torre 114 de la infraestructura elèctrica. Per poder fer-hi passar els cables elèctrics, forçosament han de fer baixar els seus nous habitants i talar els arbres. L'acció, per tant, bloqueja el transcurs previst de les obres. En un comunicat *des dels boscos*, han volgut deixar clar que l'acció no només és contra la MAT, sinó que vol denunciar el model econòmic i social que justifica aquesta mena d'infraestructures. També se solidaritzen amb les companyes del País Basc que han pujat als arbres per aturar les obres del TAV. Apel·len al reconeixement mutu de tota la gent que no estigui disposada a permetre la destrucció de més massa forestal i la que vulgui fugir de les desfetes irrespirables del capitalisme urbà. Alerten que la lluita dalt dels arbres serà llarga i conviden tothom a afegir-s'hi. Per contactar-hi podeu escriure a: desdelsboscos@gmail.com

DES DELS BOSCOS

Tres petits habitatges al capdamunt dels pins, a la serra de les Guilleries.

RUBÍ · MOVIMENTS

Els projectes en defensa de l'okupació es coordinen

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

La ciutat de Rubí va acollir unes jornades dels diferents centres socials i col·lectius que utilitzen l'okupació com a eina per impulsar les seves lluites el dissabte 19 de setembre. El CSO La fabri-k va acollir una jornada que va servir de punt d'encontre i de creació d'un nou espai de treball. La convocatòria sorgeix arran de la necessitat de coordinació i les ganes de conèixer les realitats de les ciutats veïnes, les formes d'organització, els projectes, les problemàtiques... En aquest context, es va remarcar la situació que s'ha viscut a la ciutat de Cerdanyola, on últimament s'ha dut a terme una dinàmica d'ocupacions d'immobles i *desallotjaments exprés*. La jornada va durar tot un dia. Al matí, es va fer una posada en comú del treball que fa cada col·lectiu i un debat sobre quines haurien de ser les tasques i estratègies a seguir, un cop conegudes les problemàtiques. Abans de dinar, es va tractar el tema jurídic sobre tot el que envolta l'ocupació, amb la participació d'una membre del col·lectiu d'advocades Kaia afrania. Després del café, van continuar amb unes dinàmiques -més disteses i participatives- dirigides per membres de l'Associació per la Memòria Contra la Tortura (AMCT), on es va analitzar l'efecte que té la repressió sobre els moviments socials des de tots els àmbits on es fa present: el grup polític, dins la societat, a la família i en l'individu. Per acabar, es va amenitzar la jornada amb un concert de grups afins als col·lectius que organitzaven l'acte.

TERRASSA · IGUALTAT Actes contra la llei d'estrangeria

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

Tal com ha fet durant l'últim mes, l'Assemblea Popular de Terrassa (APT) va organitzar, el dissabte 17 d'octubre, un nou acte de rebuig a la llei d'estrangeria que es debatrà al Parlament espanyol pròximament i de suport a la Marxa per la Igualtat. En aquesta ocasió, una trentena de persones van assistir a la xerrada on van intervenir un membre de la Comissió d'Estrangeria i Drets Humans del Col·legi d'Advocats de Lleida i un membre de l'Associació per l'Espai Democràtic i Intercultural. Ambdós ponents van ressaltar el perill que suposa qualsevol llei d'estrangeria i, en concret, la reforma actual, que concep les persones immigrades com a mera força de treball. En aquest sentit, van coincidir en la idea que s'està intentant culpabilitzar la immigració d'una crisi provocada per un sistema que fa fallida. L'APT va aprofitar per anunciar l'organització d'un autocar que sortirà de Terrassa el dissabte 24 a les onze de la nit a l'estació d'autobusos. Per reservar places: asociacionedi@hotmail.com

, reportatge

Es

peren

La combi -o *chapa*, com se l'anomena a Moçambic- avança enmig del trànsit històric de Maputo, al mateix temps que esquiva violentament els forats del paviment fins que aquest deixa d'existir definitivament i el carrer passa a ser una pista. Som ja als afores de Maputo, en un dels molts barris de zinc i cartró que envolten qualsevol urbs africana, el lloc on -en paraules de Paco Candel- "la ciutat canvia de nom". Patrice Lumumba és -ironies del destí o d'algun funcionari resabiats- on es troba el gruix dels refugiats congolesos a Moçambic.

No són gaires, sols alguns milers dels centenars de milers que l'interminable conflicte *hi-tech* ha generat. Unes més entre els milions de víctimes de la febre del coltan. Però què hi fan, en un país on els primers que volen marxar-ne són els seus ciutadans? Simplement esperen.

La mala consciència occidental és, per si sola, incapaç d'acabar amb una guerra que s'alimenta a cada mòbil o portàtil que comprem. Una cosa és la mala consciència i una altra de ben diferent l'economia -estúpids! Que diria aquell. Però almenys ens podem permetre algunes beques, alguns dispensaris mèdics i alguns lots de roba i menjar. Així, els refugiats poden esperar sense morir del tot. Sense tornar al seu país, on serien uns pobres més i deixarien de rebre la minsa -però indispensable- ajuda internacional. Sense poder anar a algun altre lloc on es poguessin guanyar la vida per ells mateixos a l'època del pànic migratori.

Els refugiats congolesos a Moçambic esperen.

FOTOGRAFIA: Helena Olcina Amigó
TEXT: Guillem Sànchez

, així està el pati

MANRESA · LA FINALITAT DE LA MESURA ÉS L'APLICACIÓ DE L'ORDENANÇA DE CONVIVÈNCIA CIUTADANA

Sota control, amb la policia de districte

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Durant el mes de setembre, la policia local i l'Ajuntament de Manresa van implantar la unitat de Policia de Districte, que es desplegarà gradualment per tota la ciutat i que preveu la seva última etapa a principis de 2011. Aquesta policia de proximitat –sis agents repartits en dos torns per districte– serà l'encarregada de tenir sota control un espai reduït i “crear vinculació amb el veïnat amb la finalitat d'assolir les normes de convivència”, segons informes de l'administració. Aquestes normes estan estipulades per l'Ordenança Mu-

Multa de fins a 60 euros per rentar o reparar un vehicle a la via pública

nicipal sobre la Convivència Ciutadana, aprovada el 16 de juliol de 1990. Segons la Federació d'Associacions de Veïns de Manresa (FAVM), en declaracions de la presidenta Juliana Casero: “Aquesta ordenança s'hauria d'aplicar amb més contundència, ja que s'ha arribat a l'extrem de l'incivisme”. La FAVM ha valorat positivament la implantació de la primera etapa de la Policia de Districte i ha

expressat que són “una eina útil, a banda de les campanyes de conscienciació per evitar els comportaments incívics” de la gent. En aquest sentit, cal remarcar l'aposta per la contundència policial d'alguns sectors ultradretans de Manresa. Al ple municipal del mes de juny, el partit Plataforma per Catalunya també va demanar més contundència policial per fer front als “drogoaddictes i xoriços” d'alguns barris de la ciutat i va proposar que, si la policia no ho feia, hauria de ser el mateix veïnat qui se'n fes càrrec.

Tot i aquestes visions, altres col·lectius dels moviments socials de la ciutat s'han mostrat contraris a l'augment policial i a l'ordenança vigent. Al seu parer, aquestes mesures augmentaran l'estigmatització i la marginació d'alguns grups socials, a més de forçar unes relacions socials basades en els espais tancats i de consum.

Complint l'ordenança

D'acord amb l'Ordenança Municipal per la Convivència Ciutadana, la mendicitat queda totalment prohibida dins el terme municipal. Aquestes persones seran conduïdes als Serveis Socials de l'Ajuntament, on molts cops seran desplaçades a altres ciutats per manca d'equipaments d'acollida. Segons l'ordenança, qualsevol acció o acte que suposi un “atemptat a la higiene col·lectiva” es pot sancionar amb una multa de fins a 30 euros (marcat en pessetes a l'ordenança).

MERITXELL GUÀRDIA

Si l'ordenança per la Convivència Ciutadana s'aplica amb més contundència, estendre la roba als balcons es multarà amb una sanció de fins a 60 euros

També es podrà sancionar, amb una multa de fins a 60 euros –si s'és reincent, fins a 90– el fet de rentar o reparar un vehicle a la via pública o d'estendre roba al balcó, si és visible als espais públics. Qualsevol persona que estigui fent música al carrer sense llicència municipal –prohibida la retribució de l'activitat– haurà de pagar fins a 60 euros de multa. També se sanciona qualsevol acció d'ocupació de la via pública sense llicència i es prohibeix i sanciona qualsevol joc al

També es prohibeix i sanciona qualsevol joc al carrer que “pugui constituir un perill”

carrer que “pugui constituir un perill”, entre altres. Així doncs, activitats com jugar a pilota, assure's damunt la gespa d'un determinat parc, reciclar les escombraries o tocar la guitarra al carrer passaran a ser activitats multades segons la interpretació que se'n vulgui fer. Si abans es feia la vista grossa en aquests aspectes, amb la implantació de la Policia de Districte, aquestes accions –considerades “incíviques” per l'Ajuntament– es controlaran i, posteriorment, se sancionaran.

Una dotzena de Trobades per a la Cooperació Local

El cap de setmana del 17 i el 18 d'octubre es van desenvolupar les primeres Trobades per a la Cooperació Local, una iniciativa encaminada a dur a la pràctica projectes concrets per lluitar contra el capitalisme. Una dotzena d'assemblees arreu del territori (foto: Poblenou, BCN) on es va parlar d'economia, habitatge, treball, comunicació, i es va fer propostes per viure al marge del mercantilisme.

ENTESA PEL DECRETAMENT

Centenars de manifestants a la marxa contra la patologització

Més de 700 persones van participar de la marxa contra la patologització de la transsexualitat que tingué lloc a Barcelona el 17 d'octubre. La manifestació va reclamar canvis legislatius, educatius i socials que impedeixin la discriminació d'aquelles persones que volen fer canvis de sexe i d'identitat.

ROBERT BONET

Protesta al Forat de la Vergonya

El 17 d'octubre el Forat de la Vergonya, plaça del barri de la Ribera de Barcelona, va tornar a convertir-se en l'escenari d'una nombrosa protesta. Més de 300 persones van participar a les xerrades, paradetes informatives, activitats musicals i exposicions que recordaven el tercer aniversari del desallotjament del parc autogestionat pel veïnat. Van reclamar l'arxiu de la causa judicial contra 4 persones detingudes a les protestes d'aleshores.

MIRTA

Veus diverses contra la pobresa es fan escoltar

Un ampli ventall d'organitzacions, des d'ONGs amb una concepció més caritativa de la pobresa, fins a entitats i plataformes que lluiten contra la desigual distribució de la riquesa arrel del model econòmic capitalista, es van trobar el 18 d'octubre a la plaça Sant Jaume de Barcelona per denunciar que el nombre d'empobrits al planeta s'incrementa any rere any.

ROBERT BONET

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

COLÒMBIA · LA POLÍTICA DE DEFENSA D'URIBE PREMIA ECONÒMICAMENT ELS MILITARS QUE MATEN GUERRILLERS

Un guerriller mort, un punt positiu. I un civil? Els falsos positius

Julietta Bermejo
Colòmbia

Apocs mesos de les eleccions presidencials a Colòmbia, Àlvaro Uribe es presenta com a candidat guanyador, tot capejant els escàndols sobre les execucions extrajudicials -o assassinats- perpetrades per membres de l'exèrcit durant els anys del seu mandat.

La popularitat d'Uribe es basa en la falsa creença que la política de seguretat democràtica decretada pel govern el 2003 està donant els seus fruits, que asseguren les xifres oficials en la lluita contra els grups armats no estatals. El govern colombià ha promogut un Estat comunitari de dubtosa ideologia que propugna una major cohesió social per fer front al terrorisme. Deixant de banda l'augment significatiu del pressupost destinat a defensa, l'element més controvertit d'aquesta política d'Estat és el reclament d'un paper més actiu de la ciutadania en la defensa de la democràcia.

El ball de xifres

Dins el marc d'aquesta política d'Estat, el govern no ha cessat de repetir que les prioritats oficials "en la lluita contra el terrorisme" són, en aquest ordre, "la desmobilització, la captura i la mort". Les xifres del Ministeri de Defensa semblen reiterar aquest ordre de prioritats: dels 114.259 integrants dels grups armats il·legals que han abandonat la confrontació armada durant els darrers set anys, 15.315 han estat abatuts (12.713 guerrillers i 2.602 membres de les Autodefenses Unides de Colòmbia), 17.750 s'han desmobilitzat i el gruix són capturats, 49.523.

El govern no ha cessat de repetir que les prioritats oficials "en la lluita contra el terrorisme" són -en aquest ordre- "la desmobilització, la captura i la mort"

Però les xifres no quadren si tenim en compte que, segons les estimacions militars a inicis del govern Uribe, els grups guerrillers comptaven amb prop de 20.000 efectius i els grups paramilitars amb 12.000. Per tant, o bé hi ha molts més combatents del que es creia, o bé les xifres s'han falsejat i engraiat estranyament.

Els informes de 2008 de la Taula d'Execucions Extrajudicials de la Coor-

dinadora d'ONG Colòmbia-Europa-EUA indiquen que, dins el període de l'esmentada política de seguretat democràtica, les baixes mortals han estat un component bàsic del comportament de l'exèrcit. Durant els darrers cinc anys, s'ha constatat un augment de més del 67% dels registres d'execucions extrajudicials directament atribuïbles a la força pública. Aquest període de temps coincideix, precisament, amb l'aplicació de la política de seguretat democràtica promoguda pel govern. Entre el juliol de 2002 i el juny de 2008 es van registrar almenys 1.657 casos, davant els 669 casos ocorreguts entre 1997 i 2002. Això significa que, a Colòmbia, estadísticament, una persona perd la vida cada dia a conseqüència dels homicidis perpetrats per la força pública.

Qui paga pels morts?

Quina pot ser la causa d'aquest desajust de nombres? La directiva número 029 del Ministeri de Defensa -del 17 de novembre de 2005- estableix el pagament de recompenses per la captura o la baixa en combat de membres destacats de les organitzacions armades al marge de la llei. És en aquest context on hem d'emmarcar la realitat que, des de fa uns anys, colpeja Colòmbia: la pràctica sistemàtica i deliberada d'execucions extrajudicials de civils atribuïbles a membres de l'exèrcit (de vegades en complicitat amb grups paramilitars) per reportar "terroristes morts en combat" amb finalitats lucratives. Són els coneguts "falsos positius". Per tant, sembla ser que la política oficial exigeix que, en una perversa manipulació de l'evolució del conflicte basada en la fórmula del "recompte de baixes".

Des de l'any 2003, els casos de morts de civils s'han anat reiterant i el govern ha desestimat les acusacions al·legant que es tractava d'una guerra jurídica de la guerrilla contra l'exèrcit o bé d'errors puntuals. La realitat va colpejar el país sencer quan, a finals de 2008, va sortir a la llum el cas dels anomenats "joves de Soacha" després que s'identifiquessin els cossos d'11 joves al municipi d'Ocaña, al departament Norte de Santander. Tots havien estat reportats com a morts en combat per la mateixa Brigada Mòbil 15 un parell de dies més tard que les seves famílies denunciessin la seva desaparició. Tots procedien de Soacha, un municipi marginal al sud de Bogotà. La majoria eren desocupats i se'ls van trobar morts a mil quilòmetres de casa seva i vestits amb uniformes militars.

La primera reacció del govern va ser negar els fets i acusar les organitzacions de la societat civil defensores dels drets humans. Mesos més tard, davant les evidències del cas i les denúncies similars aparegudes a diferents departaments del país, Uribe va decidir destituir 27 oficials i subofi-

cials de l'exèrcit. Aquesta i altres mesures eren necessàries, però insuficients. S'han establert algunes responsabilitats dins l'estament militar, però ningú no ha assumit la responsabilitat política i les estadístiques de popularitat del govern indiquen que la població no ha identificat les culpes.

Les denúncies s'han anat succeint en un degoteig constant per tot el país. Les execucions segueixen un patró aproximat: un reclutador enganya la víctima -generalment jove i pobre- amb falses promeses i, junts, viatgen a una localitat remota. Allà, pocs dies més tard, l'individu és executat per les forces de seguretat. Després, es manipula el lloc dels fets i es reporta la víctima com a NN mort en combat. Alguns parlen del *kit de legalitzacions* amb què es troben les víctimes: un revòlver 38, una granada de mà, dos metres de metxa lenta i un vestit de camuflatge. L'ordre d'operacions es redacta el mateix dia de l'homicidi o, fins i tot, posteriorment. Els assassins són premiats en virtut de la seva contribució a la lluita contra la guerrilla i les víctimes, normalment, són enterrades en fosses comunes molt lluny de casa seva.

Els números no quadren. O hi ha molts més combatents del que es creia o les xifres s'han falsejat

Davant d'aquests crims de lesa humanitat, calen respostes: quantes morts hi ha efectivament, on estan enterrats els cossos, quina reparació han de rebre les víctimes (sobrevivents i familiars) i, sobretot, qui ha d'assumir les responsabilitats polítiques d'aquests crims? En funció d'això, s'ha d'esclarir si és possible parlar de crims d'Estat i com han de ser jutjats.

Tal com es desprèn de l'informe preliminar per les execucions extrajudicials que va redactar el relator especial de les Nacions Unides després de la seva visita al país el mes de juny, és probable que no s'hagin trobat proves que indiquin que aquestes execucions van ser dutes a terme com a part d'una política oficial del govern ni que el president o el ministre de Defensa n'estiguessin al cas. Però tampoc es pot afirmar, com han dit molts càrrecs governamentals, que els assassinats siguin duts a terme per uns pocs elements corruptes dins l'exèrcit. Aquests crims s'han dut a terme en nom d'una política oficial de seguretat decretada pel govern que demana i incentiva resultats.

SEMANA

SEMANA

SEMANA

SEMANA

La mare d'un desaparegut mostra la foto del seu fill. Més avall, Elvira Vázquez, que va trobar mort el seu fill a Ocaña. A sota de tot, audiència d'imputació de càrrecs contra disset militars pel cas de falsos positius a Ocaña, al maig de 2009.

, roda el món

ITÀLIA · ITÀLIA HA EXPERIMENTAT UNA DERIVA REACCIONÀRIA QUE RECORDA L'ÈPOCA DE MUSSOLINI DES DE L'ARRIBADA DE BERLUSCONI

Itàlia, a l'ombra del 'Duce'

Àlex Romaguera
Barcelona

Des d'aquest estiu, centenars d'activistes de la Lliga Nord pentinen els carrers de la Padània contra la immigració irregular i la dissidència organitzada. A l'estil de les esquadres de Mussolini, els cadells d'Umberto Bossi han convertit les ciutats en un escenari de repressió, emparats per les lleis del país.

Bossi és una peça més del govern Berlusconi que, a través de la Lliga Nord i de l'Aliança Nacional de Gianfranco Fini, ha propiciat el clima necessari pel ressorgiment del neofeixisme a les esferes socials i polítiques d'Itàlia. Un país degradat per les agressions neonazis, les lleis d'estrangeria, l'exaltació patriòtica i una cultura de la impunitat només comparable a l'era del *Duce*.

Atiant la pèrdua d'identitat i la crítica a la usura bancària, l'extrema dreta recluta desenes de militants a través d'okupacions protegides

Les patrulles uniformades -a Torí, Pàdua o Vicenza- sorgeixen enmig del clima generat per les declaracions d'alts mandataris sobre les minories i els moviments alternatius, que han desencadenat registres i altres mesures discriminatòries. Entre els precursors d'aquesta ofensiva, destaca l'alcalde -durant vuit anys- de Treviso, Ciancarlo Gentilini, famós per haver dit que "cal eliminar els nens gitanos que roben" i que, amb la seva

El gest feixista de Fini, líder de l'Aliança Nacional i actual vicepresident del govern Berlusconi, apareix amb normalitat a les ciutats d'Itàlia

política de *tolerància zero*, s'ha erigit en el model de la Lliga Nord i del Pol de la Llibertat per afrontar el fenomen migratori. Darrere d'ell, apareix el ministre de l'Interior, Roberto Maroni, dirigent de la Lliga Nord que recentment va enorgullir-se de l'expulsió de milers de romanesos i d'haver escombrat de prostitutes la Toscana, víctimes de l'enduriment legal amb què l'executiu italià s'ha abillat els últims mesos.

A tots ells, cal afegir-hi el titular de Defensa i membre de l'Aliança Nacional, Ignazio La Russa, que -amb motiu de l'homenatge als partisans que van combatre els *fascio* arreplegats a la República de Saló entre 1943 i 1945- va elogiar el feixisme quan va reclamar "respecte pels qui van lluitar per defensar el país". Unes declaracions similars a les pronunciades per l'alcalde de Roma i també membre del partit de Fini, Gianni Alemanno, se-

gons el qual el règim de Mussolini no era "el mal absolut" perquè "havia estat un període històric molt complex" i, a la vegada, abonava les tesis racistes en referir-se a dos turistes agredits, a qui va culpar de passejar-se al costat de "delinqüents immigrants".

Racisme identitari

La Padània i Roma són els indrets on el neofeixisme s'ha desplegat amb més contundència, tant en el seu vessant

institucional com a peu de carrer. Mentre -al nord del país- les autoritats de la Lliga Nord aprofiten la crisi per demonitzar els col·lectius immigrants amb ordenances repressives, a la capital italiana, l'Ajuntament permet que els partits nazis actuin contra qualsevol guspir de crítica organitzada.

El propi alcalde de Roma, conscient de la forta tradició obrera de la ciutat, ha ordenat el desallotjament de nombrosos locals, a excepció dels

ITÀLIA · LES RELACIONS ENTRE BERLUSCONI I LA MÀFIA EXPLIQUEN PART DELS QUINZE ANYS DE PODER IMPERTORBABLE

Una història italiana

Marina Leone
Milà

A Itàlia, l'any 1992, fa estralls el que serà conegut com *Tangentopoli*. Dit d'una altra manera, els italians descobreixen que la seva classe política és corrupta fins al moll de l'os. Finançaments il·legals, soborns, corrupció, etc. Podríem dir que s'acaba la Primera República i s'entra a l'abisme institucional. Itàlia és un camió ple d'explosius amb un conductor que acaba de saltar del vehicle. I hi ha qui veu la manera de treure'n profit: la màfia. En aquest moment, dir *màfia* és com parlar dels Corleone, comandats al més pur estil d'*El Padrí*, per entendre'ns. El cap és Toto Riina, algú que -quan s'enfadava- et dissolia en àcid i, després, se n'anava tranquil·lament a menjar un *panino*.

El maig de 1992, la màfia va matar el jutge Giovanni Falcone, que sempre s'havia dedicat a investigar els lligams entre la màfia i la política, una mena de plaga a la península italiana. Investigacions, judicis, detencions: una veritable molèstia per Riina. El van deixar fora de combat, la millor manera de donar a entendre que els temps estaven canviant.

L'Estat italià es trobava en una cruïlla. El país restava commocionat. Itàlia havia de decidir el camí que calia seguir. I va escollir una via que no estava tan malament: va buscar l'acord amb la màfia, com si fos un partit més. I van començar les reunions entre els representants de l'Estat i els homes de Toto Riina. La màfia va posar sobre la taula la seva proposta: si arribem a un acord, deixem de posar bombes, però només sota certes condicions. Entre les condicions: un par-

La màfia va posar sobre la taula la seva proposta: si arribem a un acord, deixem de posar bombes, però només sota certes condicions

tit que els *salvi el cul* quan sigui necessari. Paolo Borsellino, nou cap de l'antimàfia i antiga mà dreta de Falcone (el jutge mort), era coneixedor d'aquesta negociació. Obviament, la cosa no li agradava gens.

El combat i l'Estat hi negocia?

El maig de 1992, Borsellino va concedir una entrevista a una revista francesa per parlar de la màfia, de política i d'alguns empresaris del nord. Va donar noms. Va parlar de la relació entre la màfia i Berlusconi que, a l'època, era un empresari d'èxit, d'èxit ràpid, rapidísim.

El juliol de 1992, Borsellino va ser assassinat.

El 1993, la màfia va obrir la veda. Bombes a Florència i Milà. A Roma, es van trobar 120 quilos de TNT a punt per explotar. El missatge era clar: "Podem gastar 120 quilos de TNT. Nosaltres som els amos. Vosaltres els nostres servidors". Llavors, tot va canviar.

Durant unes noves negociacions, es van destapar enfrontaments interns entre Riina i Provenzano, més

partidari de trobar el suport institucional i acabar amb les bombes.

L'any 1993 -mireu quin cas-. Riina va ser detingut. El 1994, Berlusconi va guanyar les eleccions. Una de les regions on va obtenir més vots va ser Sicília. De sobte, la màfia es va aplacar.

El 2009, quinze anys més tard, la Consulta -òrgan judicial superior d'Itàlia- ha declarat inconstitucional el *Lodo Alfano*, un decret llei que garanteix la immunitat als quatre primers representants de l'Estat. És a dir, que -per ells- els processos penals s'arxivien. Ser detinguts a Itàlia suposa una recepta caducada, finita, oblidada. Berlusconi explota, acusa l'esquerra i acaba la seva entrevista enfurismat i cridant "viva l'Italia, viva Berlusconi!" en ple deliri persecutori. Està negre, un torrent descontrolat com no l'hem vist mai. I ningú es pregunta

okupats pels grupscles pròxims a Fiamma Tricolore i a Forza Nuova. Es tracta de les xarxes Casa Pound i Mutos Sociale, amb les quals capten els joves fent-los creure que la seva situació està provocada per la immigració extracomunitària.

Atiant la pèrdua d'identitat i la crítica a la usura bancària, l'extrema dreta recluta desenes de militants a través d'aquestes okupacions, que l'Ajuntament presenta com espais socials a la seva pàgina web. Tot plegat ha desdibuixat el moviment okupa, indefens davant les ordenances i la violència consentida dels grups feixistes. Així ho demostra l'increment d'agressions comeses pel Blocco Studentesco, la branca estudiantil de Forza Nuova i responsable dels fets ocorreguts durant la marxa contra el pla Bolonya del maig passat, en què membres del Blocco van ferir desenes de persones davant la passivitat dels carabinieri.

A la resta d'Itàlia, les batusses contra els moviments socials s'han disparat de la mà del Fronte Skinhead -responsable de l'assassinat de dos joves antifeixistes a Verona- i d'altres col·lectius neonazis. A Torí, per exemple, on un home d'origen xinès va ser mort a ganivetades per sis adolescents. Dues ciutats on la violència ultra ha crescut arran de la victòria de la Lliga Nord a les eleccions de l'abril

Sense qüestionar formalment la democràcia, el govern italià l'ha degradada amb lleis i ordenances que imposen la cultura del més fort

passat i de les mesures adoptades pel govern Berlusconi contra les persones immigrants. Minories a qui el govern culpa de la inseguretat i pels quals, segons el mateix Cavaliere. "No hi ha altra solució que una llei inflexible".

per què? Perquè ara li cauen a sobre diversos processos, alguns dels quals podrien fer rebobinar la cinta quinze

Democràcia en joc

L'agressivitat i el racisme s'han projectat a tots els racons de la societat. Sense qüestionar formalment la democràcia, el govern italià l'ha degradat amb mesures que imposen la cultura del més fort i on sembla que tot val per sobreviure i garantir la identitat. Un imaginari que impregna els mitjans de comunicació i l'esport en general. Especialment el futbol, escenari d'exaltació dels valors hegemònics i esclatxa per la qual afloren les vel·leitats més inconfessables.

L'ídol de la penya dels 'Irreductibili' manifesta la seva admiració per Mussolini i el du tatuat al braç

En aquest teatre públic sobresurt Paolo di Canio, l'antic davanter del Lazio de Roma, conegut per fer la salutació romana quan marcava els gols. Canio, ídol dels Irreductibili i altres penyes del club de futbol, manifesta la seva admiració per Mussolini -i el du tatuat al braç- però, darrera d'ell, n'han vingut d'altres. Estrelles de la pilota que han confessat les simpaties amb l'ideari ultra, com l'exdefensa del Reial Madrid Fabio Cannavaro, o el porter de la Juventus i capità de la selecció italiana, Gialluca Buffon, que va comparèixer amb una creu cèltica a la samarreta durant la celebració pel triomf d'Itàlia al mundial de futbol.

Altres esportistes d'elit que fraternitzen amb les corbes feixistes són el migcampista de Roma Daniele de Rossi, o l'actual porter del Milan Christian Abbiati, el prestigi del qual va quedar en entredit després d'aparèixer amb un bust de Mussolini a casa seva.

Amb aquestes estampes, la Itàlia del segle XXI es juga el seu dia a dia, segrestada per un tel d'impunitat que accentua els conflictes i deixa el país a l'ombra del Duce.

ARXIU

EGIPTE · LA MORT PODRIA DIFICULTAR LA RECONCILIACIÓ ENTRE HAMAS I FATAH

Un líder de Hamas mor torturat en una presó d'Egipte

MOHAMMED SABER

Marc Almodóvar
El Caire

A través d'un comunicat, Hamas va denunciar, el dijous 15 d'octubre, la mort d'un dels seus militants destacats en una presó d'Egipte. Youssef Abu Zuhri, de 38 anys i germà del portaveu del grup palestí, hauria mort a la presó alexandrina de Bourg el Arab després de ser torturat per les forces de seguretat i de negar-li la medicació urgent que requeria. Les institucions egípcies, per la seva part, asseguren que la mort va ser per causes naturals, a conseqüència d'una malaltia respiratòria del pres. Zuhri va ser detingut l'abril passat prop de la frontera amb Gaza com a sospitós d'haver creuat a través d'un pas subterrani il·legal. El membre de Hamas també va ser acusat per les institucions egípcies de formar part d'una presunta cèl·lula de Hezbollah al Sinaí. Nombrosos grups de drets humans han instat el govern a aclarir la situació i han remès informació al relator especial per la tortura de les Nacions Unides perquè investigui el cas.

L'incident arriba en un moment especialment sensible pel que fa a les relacions institucionals entre Egipte i Hamas. El comunicat es va fer públic pocs dies abans que se celebrés l'esperada reconciliació entre Fatah i Hamas apadrinada per Egipte al Caire. Si l'acord es veia proper tan sols uns dies enrere, sembla que les relacions s'han refredat a darrera hora. Recentment, Hamas ha anunciat que posposava l'enviament de la seva delegació mentre no s'aclareixin certs apunts

de l'acord. Aquest inclouria la celebració d'eleccions l'any que ve i el restabliment de 3.000 membres de l'aparell de seguretat de l'Autoritat, actualment liderat per Fatah, que ja hauria donat el vistiplau a l'acord. Paral·lelament, Egipte continua buscant un acord amb Hamas per alliberar un soldat israelià a canvi de 1.000 soldats palestins detinguts a les presons israelianes. Hamas, per la seva banda,

Un acord polític permet que Israel compri petroli i gas egipci per sota dels preus del mercat

ha instat Egipte a alliberar els presos palestins que es troben als calabossos del règim Mubarak. Les autoritats egípcies asseguren, però, que durant els darrers dies ja han alliberat 51 palestins que es trobaven entre reixes.

Darrere de tot aquest conflicte, trobem la complexa geoestratègia política de la zona. Per una banda, la poca simpatia d'Egipte vers Hamas, branca sorgida dels Germans Musulmans egipcis, un grup històric d'oposició al règim. D'altra banda, la posició d'Egipte vers l'estat d'Israel, que continua jugant un doble joc. La recent elecció de la búlgara Irina Bokova com a directora de la UNESCO en detriment del ministre de cultura

egipci Farouk Hosni no va agradar gaire al règim Mubarak. Un cop coneguts els resultats, van denunciar un complot sionista en contra seva i van obviar els crits de nombroses organitzacions que denunciaven la seva llarga trajectòria com a censor cultural a Egipte. Res més lluny de la realitat.

Com a destacat actor històric, religiós i polític del món àrab, Egipte continua essent un dels grans normalitzadors d'Israel a la regió. Les relacions diplomàtiques i econòmiques entre els dos països són fluides i constants. Un acord polític permet que Israel compri petroli i gas egipci per sota dels preus del mercat. A més, Egipte -juntament amb Jordània- és l'únic país àrab que té un cos consular fix a Jerusalem. La col·laboració egípcia al setge de Gaza es va fer evident amb el tancament del pas de Rafah, que encara avui és centre de nombrosos conflictes. Algunes informacions asseguren que, darrerament, hi ha cossos militars americans patrullant el pas fronterer de Rafah i els soldats egipcis estan rebent instrucció militar per part de tropes americanes. Egipte és el segon receptor d'ajuda americana a la zona, amb dos milions de dòlars anuals d'ajuda militar i una mitjana de 815 milions de dòlars anuals d'ajuda directa. Tot això sense tenir en compte la falta de drets dels exiliats palestins a Egipte. Els drets reconeguts als altres ciutadans àrabs o, fins i tot, occidentals -com l'accés a l'educació pública o la nacionalitat dels fills de matrimonis mixtos entre egipcis i palestins- sovint són negats a la ciutadania palestina.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Les 25 notícies més censurades

L'informe 'Projecte Censurat' recopila les informacions amb menys cobertura mediàtica de l'any

Alba Gómez

El finançament de les campanyes electorals nord-americanes per part de les grans empreses de Wall Street, les mateixes que el 2008 van rebre ajudes del govern; un estudi de la Universitat de Califòrnia-Los Angeles segons el qual avui les escoles públiques dels EUA estan més segregades per raça i classe social que fa 50 anys; les informacions que alerten que molts pirates de Somàlia són antics pescadors locals arruinats a causa dels abusos

dels grans bucs estrangers que contaminen la zona; les negligències silenciades d'algunes centrals nuclears; el negoci de compra i venda de CO2 que lidera el Banc Mundial; els beneficis obtinguts per les multinacionals arran de l'ocupació de Gaza, etc. Aquestes són algunes de les 25 informacions més ignorades per la premsa dels Estats Units, recollides a l'informe *Projecte Censurat de la universitat de Sonoma* (Sant Francisco). Aquest rànquing, que es publica anualment des de fa gairebé trenta anys, recorda quines són les notícies

més ignorades pels grans mitjans de comunicació, les que no han aconseguit omplir ni un sol espai dels diaris ni un sol *frame* a la petita pantalla, ja que xoquen amb els interessos econòmics d'aquestes corporacions. El resultat, que es pot consultar a la web (www.projectcensored.org), és fruit d'un estudi exhaustiu fet per estudiants i acadèmics a partir de centenars d'informacions extretes de mitjans independents, web, emissores de ràdio, publicacions sindicals o premsa estrangera. És interessant fer un cop d'ull a les qüestions que passen

més a prop de casa i que els mitjans catalans i espanyols han censurat. Per exemple: el paper de les tropes espanyoles a l'estranger -del qual no més ens n'arriba la versió del govern, sense cap filtre- o les denúncies d'Amnistia Internacional sobre la vulneració dels drets humans a l'Estat espanyol. Un cas paradigmàtic és la poca transparència informativa respecte dels centres per persones immigrades. I encara un altra qüestió ignorada per la premsa: el PP i el PSOE van votar el mateix en un 70% dels casos al Parlament Europeu.

PREMSA

'El Periódico', contra l'esquerra 'abertzale'

Ignora sistemàticament les seves propostes i únicament és presentada com a part d'ETA quan hi ha hagut detencions. Tot plegat, per deslegitimar la seva aposta política.

Xavier Blasco Piñol

El *Periódico de Catalunya*, el dia 14 d'octubre, informava de la detenció de diversos dirigents de l'esquerra independentista basca, acusats pel jutge Baltasar Garzón de refer la cúpula de Batasuna sota les ordres d'ETA. Titulava "Operació judicial contra la nova estratègia terrorista" i afegia: "La policia deté Otegi per prendre refundar la il·legalitzada Batasuna". Servint-se únicament de fonts de la policia i el Ministeri espanyol de l'Interior i saltant-se la presumpció d'innocència, donava per fet que els detinguts seguien ordres d'ETA. Des de TV3, Montserrat Vila, corresponsal al País Basc, també insistia en l'intent frustrat de refer "la cúpula política de Batasuna" i donava a entendre que n'hi ha una altra que no n'és, de política. Tot i que la remor de fons apuntava a la creació d'una nova forma-

ció política que demanaria que ETA deixés les armes, *El Periódico* sentenciava: "Tot era una farsa". En canvi, Jordi Basté, a RAC1, deia: "Llegir-ho d'aquesta manera no in-

teressa... Espanya vol, a Euskadi, un amor entre el PP i el PSOE i la justícia de palmera de tots ells. I, sense Batasuna, tots tranquils". No volen posar fi a ETA perquè és la se-

va millor "ganga política", assegurava. El diari no fa aquesta lectura i se suma al que l'expresident del parlament basc Gorka Knörr considera l'estratègia "més descarada per part de l'establishment espanyol per perpetuar la il·legalització de Batasuna, en el moment que semblava que podria fer el pas que tant se li ha demanat".

La notícia va passar d'estar a la portada a gairebé desaparèixer dels diaris, no fos cas que s'informés de res més que detencions contra "l'entorn d'ETA". Ara, quan el ministre espanyol de l'Interior "confirma" que el darrer detingut és el "màxim responsable de la banda i l'encarregat de donar ordres a l'esquerra *abertzale*", *El Periódico* avala el relat del govern espanyol. Si no, la cosa se silencia, com la nova proposta de l'esquerra *abertzale* "sense violència ni ingerències externes" publicada al diari *Gara*, de la qual no es va fer ressò.

> 'Paparazzis' al Parlament de Catalunya

El missatge de mòbil de Joan Saura (ICV) i Daniel Sirera (PP) retratats pels fotògrafs al Parlament i que titllaven, l'un, de "tostón" el discurs del president Montilla i, l'altre, de "merda" el seu propi partit han causat un debat com feia temps que no es veia al Col·legi de Periodistes, al Consell de la Informació de Catalunya (CIC), als diaris i al Parlament mateix. La decisió final i unànime del CIC va ser que "en aquests casos, preval el dret de la informació sobre el de la privacitat, en la mesura que la veracitat i l'interès públic del contingut d'ambdós missatges són objectivament inqüestionables". O sigui, que l'*Avui* i el *Público* van fer bé de publicar les fotografies dels missatges de mòbil. Més enllà de si és notícia o no que el conseller Joan Saura consideri un "tostón" un discurs montillà d'una hora i mitja -qualsevol ésser viu que entengui el català s'ha d'avorrir per força- o que Sirera consideri que el seu partit és una "merda" -moltes lectores de la Directa també ho pensem-, jo em pregunto: què feien els fotògrafs? Deixem de banda el debat sobre si és ètic o deontològic que els diaris publicin aquestes fotografies. El Parlament ja ha dit que no i el CIC que sí. Fem-nos una altra pregunta: què feien els fotògrafs espiajant els diputats amb els seus objectius de dos-cents o tres-cents mil·límetres? Van fer més fotografies interessants? Potser Ernest Benach furgant-se el nas o un diputat de CIU gratant-se més avall? No deixa de ser curiós que les fotografies més famoses -i potser més publicades- de totes les que s'han pres al Parlament els últims anys siguin dignes d'un *paparazzi* qualsevol. No tenen res especial, són robats oportunistes. Així, no és estrany que els fotoperiodistes vegin el futur del seu ofici amb temor.

E. BORRÀS

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Terra d'escudella
dissabte 24 d'octubre
dinar popular 14.30 h
Plaça de Sant
CULTURA
LIBERTAT
Correllengua

© Premia. 20 baixos. Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

Associació Cultural El Raval
El Lokal
llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
elokal@pangea.org

Una altra manera de treballar és possible

oferta
demanda
MERCAT SOCIAL .net

Informa't de totes les ofertes
disponibles al sector de
l'economia social i solidària

www.ofertademanda.net

**KAMILOSETAS
MUSKARIA**

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

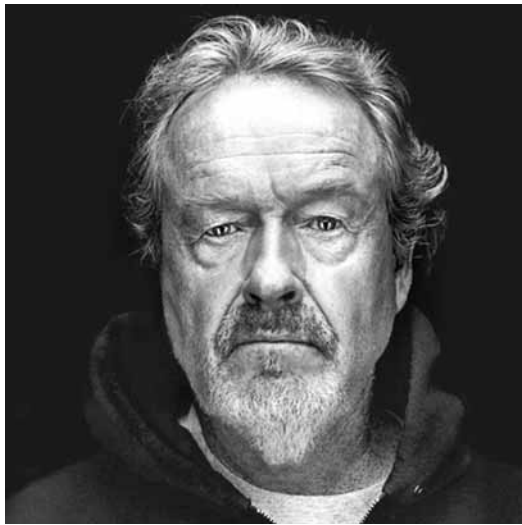
La cultura compartida envaeix Barcelona

El Fòrum de Cultura Lliure i la segona edició de la gala dels Oxcars converteixen la ciutat en la capital de la lluita pel coneixement lliure

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

L'espanyol és el quart Estat més pirata del món. Com a mínim, així ho estableix un informe elaborat pel Departament de Comerç i l'Oficina de Presidència dels Estats Units, que acusa l'executiu de Zapatero de ser permissiu contra l'anomenada pirateria a Internet i de no haver pres cap mesura per frenar la descàrrega d'arxius protegits per drets d'autor. El 13 d'octubre, Zapatero va visitar la Casa Blanca i un dels temes candents que havia de parlar amb Obama era el dels drets d'autor i Internet.

Mentrestant, les organitzacions i col·lectius que treballen per la difusió de la cultura lliure -com Exgae, Networked Politics i Free Knowledge Institute- ultimen els preparatius del Fòrum de Cultura Lliure que es farà a partir del 29 d'octubre a Barcelona. El Fòrum té com a objectiu crear un espai internacional on construir i coordinar un marc global i una agenda comuna per temes relacionats amb l'accés al coneixement. La trobada, que s'allargarà fins el dia 1 de novembre, reunirà els principals organitzadors i veus actives del món de la cultura i el coneixement lliures i dedicarà la primera nit a la segona edició dels Oxcars, el certamen de cultura lliure organitzat per Exgae a la Sala Apolo.

Candidats als Oxcars

Durant una setmana, Barcelona serà la capital de la cultura compartida amb fòrums i seminaris que comptaran amb més de 100 participants de diversos àmbits i de tot el món. El tret de sortida serà la nit dels Oxcars, cinc hores de cultura lliure que, segons expliquen els seus organitzadors, es plantegen "sense monopolis, sense inquisició,

sense canon, sense censures i al marge de catifes vermelles i estàtues daurades". Hi haurà premis per la música, la dansa, el teatre, la literatura, les sèries i les "il·legalitats simfòniques", però també hi tindran un espai el guardons negatius, com el dedicat a les *Grans Sobres* de la cultura espanyola.

La nit dels Oxcars premiarà les bones pràctiques de la cultura lliure i, entre altres, hi desfilaran candidats com els mítics realitzadors de cinema Ridley Scott (*Blade Runner*, *Alien*) i Tony Scott, que han creat l'estudi independent Ag8 per crear el projecte *Purefold* i produir una sèrie oberta de pel·lícules sobre el futur proper. En el camp de la literatura, hi figuren artistes com Alberto Vázquez Figueroa, autor de llibres com *Marea y viento*, *Èbano*, *Manaos* y *Tuareg*, candidat per l'obra *Por Mil millones de dólares*, una novel·la publicada de forma simultània en paper i com a descàrrega gratuïta a través del seu bloc. El mateix 2007, va anunciar la seva intenció de publicar les següents obres de la mateixa manera.

L'irlandès David O'Reilly, autor del curtmetratge d'animació *Please say something*, també està convidat a la nit dels Oxcars, ja que els 23 episodis del curt es van difondre a través de la xarxa gratuïtament i van conduir-lo a guanyar l'Os d'Or al millor curtmetratge a la Berlina-

El projecte Ag8 del director Ridley Scott (a la foto) i el web de música lliure Jamendo són dos dels candidats de la segona edició dels Oxcars

de 2009. A més de les esmentades, també hi figuren categories tan críptiques com *Grans eines humanes*, que va dedicada a aquelles eines que faciliten la cultura compartida, com les xarxes P2P (*Peer to peer*).

Fòrum per la cultura lliure

El gener de 2010, l'Estat espanyol assumirà la presidència de la Comunitat Europea i ja ha anunciat la seva intenció de reforçar el control d'Internet i de frenar l'intercanvi gratuït de la cultura a l'entorn digital. Un dels objectius del Fòrum de Cultura Lliure a Barcelona és organitzar un front comú per reforçar les reivindicacions de la societat civil contraposada a aquestes mesures.

El resultat del Fòrum per la Cultura Lliure es plasmarà en una carta final que recollirà una sèrie de reivindicacions. Abans d'arribar a aquest document, però, s'hauran desenvolupat dos dies de presentacions públiques d'experiències i perspectives i s'hauran fet grups de treball per analitzar i definir reivindicacions i estratègies.

Alguns dels eixos de reflexió seran: Software lliure i estàndards oberts, Economies, nous models P2P i sostenibilitat distributiva o Lògica organitzativa i implicacions polítiques de la cultura lliure. Segons Maddish Falzoni, membre d'Exgae: "Que nosaltres parlem i difonguem tota aquesta nova forma de cultura no es un caprici, sinó que els temps demostren que la tecnologia ofereix noves maneres de fer

cultura". Per aquesta raó, des del col·lectiu Exgae tenen clar que la manera fer fer cultura s'ha d'adequar a aquestes noves possibilitats.

La participació de persones i entitats que aposten per aquestes transformacions és molt àmplia i el Fòrum compta amb organitzacions internacionals com l'Electronic Frontier Foundation (EFF), que des de 1990 defensa els drets digitals dels ciutadans; La Quadrature du Net, entitat francesa que ha liderat la campanya europea contra el paquet de Telecomunicacions i la introducció de mesures sancionadores que inclourien desconectar d'Internet als usuaris de xarxes P2P; o Hispalinux, l'associació d'usuaris espanyols de Linux, per difondre i facilitar l'accés a aquest sistema.

> Desobediència amb glamur

Amb motiu de la segona edició dels Oxcars, l'Exgae -la primera assessoria legal especialitzada a lliurar la ciutadania dels abusos d'entitats de gestió com l'SGAE a l'Estat espanyol- desvetlla descobriments legals per eludir els abusos de la indústria cultural i de les entitats de gestió. Maddish Falzoni assegura que no hi ha informació sobre els drets i les obligacions de les entitats com l'SGAE. A continuació, reproduïm alguns dels recursos:

>> "L'estatut de l'SGAE viola l'article 153 de la Llei de Propietat Intel·lectual: No deixis que impedeixin la lliure circulació de la teva obra quan així ho desitgis"

<http://exgae.net/los-oxcars/glamourosa-desobediencia>

>> "Els autors de les obres teatrals i audiovisuals que siguin socis de l'SGAE també poden decidir quan l'SGAE ha de cobrar drets d'autor i quan no per les seves obres".

>> "Utilitza només repertori lliure pels teus esdeveniments: lliura't de pagar a les entitats de gestió"

<http://exgae.net/herramientas/monopolio>

>> "Dóna't de baixa del teu proveïdor d'Internet si accepta tallar la teva connexió si exercites el teu dret legítim d'intercanviar arxius de qualsevol tipus per ús privat"

<http://exgae.net/baja-de-ads>

AGENDA

OXCARS

29 Octubre

21h. Sala Apolo: Nou de la Rambla, 113. Barcelona

<<http://oxcarso9.exgae.net>>

FÒRUM DE CULTURA LLIURE

30 octubre

Aula Magna de la Universitat de Barcelona. Gran Via dels Corts Catalans, 585. Barcelona

31 d'octubre

Hangar. Passatge del Marquès de Santa Isabel. Barcelona

1 de novembre

Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Montalegre, 5

<http://fcforum.net>

LLIBRES

Reivindicar la maldat femenina

Una aproximació a la història de les dones independents, lliures i desobedients

La repressió vers les dones va tenir el seu moment àlgid als segles XVI i XVII

Elba S. Mansilla
expressions@setmanaridirecta.info

L'imaginari social està ple de llegendes i icones femenines a qui s'atribueixen tots els mals de la humanitat. Els mites Pandora o Lilith, castigades per la seva curiositat intel·lectual i insubmissió al desig sexual de l'home respectivament, van posar les bases del discurs misogin per justificar la discriminació i la violència vers les dones. Però deixaven entreveure la veritable por del poder, la potencialitat i les capacitats de les dones.

En aquest volum, dotze autores i un autor ens apropen i replantegen el concepte de dolenteria femenina que vertebrava el discurs de tot allò que una dona no ha de ser. "A les dones, se'ns ha titllat de dolentes per pensar, per voler decidir; dolentes per no voler entrar dins els motlles tradicionals de la dona submissa", comenta la coautora Laia Climent.

Tot revisant la història oficial, les bruixes no són altra cosa que parteres practicants de remeis per avortar i prevenir embarassos, curanderes coneixedores de la medicina popular i les herbes, hereves d'una tradició mil·lenària al marge del control de l'Església i

l'acadèmia; les histèriques enteses com a dones alliberades de sentiment, expressió i sexualitat, no tutelades per la voluntat ni del pare ni del marit; i les assassines són aquelles que esdevenen perilloses en tant que transgressores del rol de víctimes, per esdevenir determinades, guies del seu propi destí, violentes (unes vegades) i amb un profund sentit de la justícia (d'altres).

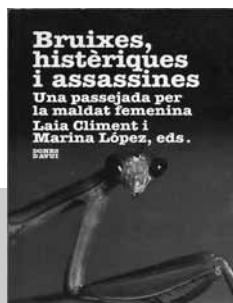
Reprimides i torturades

La persecució de la dolenteria femenina té el seu màxim exponent en la cacera de bruixes dels segles XVI i XVII, que va representar el darrer cop a la cultura popular matriarcal i el triomf de la política de la por. Tot i que les xifres de les caceres de bruixes són molt imprecises -oscil·len entre 100.000 i 9,5 milions de víctimes només a Europa-, ens donen una idea de la magnitud de la repressió vers les dones que evitaven els destí del matrimoni i la maternitat. Les dones que defugien el rol tradicional eren brutalment reprimides i torturades a la foguera o el poltre o ofegades al riu. En un altre nivell, trobem els casos de les prostitutes i les monges, a qui també es castigava pel fet de viure sense homes en la reclusió i el confinament.

Una col·lecció feminista i en català

Aquest volum és el primer de la sèrie *Dones d'avui*, dirigida al públic general amb l'objectiu de reflexionar sobre la situació de les dones en matèria de creació artística, literària, política, etc. als Països Catalans -com a realitat sociocultu-

ral- i també de donar veu a autores d'aquest àmbit. Els propers volums tractaran de la creació de la imatge de la dona, la feminitat i la sexualitat a través del cinema i la televisió i el procés d'acollida i integració de la dona musulmana a Catalunya.

Bruixes, histèriques i assassines: una passejada per la maldat femenina

Laia Climent i Marina López (editores)
Edicions 314

El llibre està adreçat a tots els públics i hi participen autores de la talla d'Isabel Segura, Montserrat Abelló o Teresa Forcades. No hi podia faltar la divertida i agosarada Isabel Clara Simó, que ens convida a reflexionar sobre el que anomena les *sis proves de l'enveja masculina*, entre les quals destaquem la de la tinença de l'únic òrgan existent al cos que té com a funció única produir plaer: el clítoris.

Un assaig accessible i lleuger, que inclou una bibliografia seleccionada molt completa que farà les delícies de curioses i investigadores.

LLIBRES

Constructors de consciència i canvi

Treballadors de Roca l'any 1977

Directa Baix Llobregat
baixllogregat@setmanaridirecta.info

que ha tingut o té un o altre moviment social al Baix Llobregat.

De la mateixa manera que passa amb la historiografia oficial, l'estudi dels moviments socials peca massa sovint de centrar la seva mirada a Barcelona. La manca de publicacions que difonguin el coneixement de la societat catalana més enllà de les grans concentracions urbanes fa que s'alimenti aquest mirada esbiaixada sobre el territori.

L'amplitud temporal (inclou fets de fa més de tres-cents anys) i el seu volum (quasi set-cents pàgines) converteixen el llibre en una lectura difícil, si la pretensió es llegir-se'l de cap a peu, només a l'abast del patriota comarcal amb un alt grau d'ascetisme. La seva utilitat queda reclosa, doncs, a la d'obra de lectura fraccionada, especialment per aquelles persones que cerquen la incidència

Des de l'antic règim amb un incís a la dictadura

El llibre fa un repàs seccionat en articles de diferents moviments socials, ordenats cronològicament, que van des dels moviments camperols i les revoltes durant l'antic règim fins el moviment feminista, per l'okupació, per la pau o en defensa del territori de l'actualitat, passant per l'aparició del moviment obrer durant la industrialització i la Segona República i les resistències populars durant el franquisme. Precisament, el capítol de la dictadura és el que té més transcendència, per la significació que va tenir la comarca durant aquest període, principalment a través de l'acció del moviment obrer.

Més enllà de l'àmbit comarcal, el llibre inclou un primer capítol on Josep Fontana, Francisco Fernández Buey i Enric Tello fan un repàs de les implicacions teòriques de l'estudi dels moviments socials.

Constructors de consciència i canvi.

Una aproximació als moviments socials des del Baix Llobregat

AAVV
VII Recerca Col·lectiva del Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat, 2009
Pàgines: 677

La dimensió comarcal

De la lectura del llibre, ens queda resoldre quin moviments socials tenen o han tingut una dimensió comarcal. De la mateixa manera que la divisió entre moviments socials en l'actualitat, especialment en l'arrelament social d'aquells que no disposen d'una estructura burocràtica i fragmentada i on els militants dels diferents moviments socials són, poc o molt, els mateixos. La visió comarcal és, en certa manera, fictícia, no passa de ser més que local i són pocs els moviments que han aconseguit sobrepassar aquest àmbit per tenir una coordinació comarcal. Més enllà d'aquelles organitzacions que, pel seu alt grau d'organització burocràtica, mimetitzen l'estructura de l'Estat. Tot i això, segurament, del conjunt de la població, els activistes dels moviments socials són els que tenen més present la comarca com a referent territorial on teixir xarxes i complicitats.

, expressions

CINEMA

Visions de la riba sud

Síria és el país convidat a la tercera Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani organitzada per Sodepau i CineBaix a Sant Feliu de Llobregat

Fotograma de la pel·lícula 'Mascarades'

Blanca Balanya
expressions@setmanaridirecta.info

Es paisos àrabs tenen una cinematografia desconeguda, però molt prolífica i, sovint, compromesa amb les lluites socials. Per tercer any consecutiu, Sodepau i l'entitat CineBaix organitzen la Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani de Catalunya, del 22 al 25 d'octubre, durant la qual es projectaran onze pel·lícules de ficció -algunes d'elles força comercials als seus paisos d'origen- i documentals reivindicatius i de denúncia. El festival, que no té caràcter competitiu, vol afavorir un intercanvi professional i cultural entre cineastes, trencar els tòpics sobre el món àrab i apropar a Catalunya les produccions que no tenen cabuda als circuits convencionals.

El director sirianà Omar Amiralay està considerat el pare del documental àrab i és autor d'una vintena de títols

La meitat dels títols i dels actors i directors que aterran a Sant Feliu provindran de Síria, el país convidat de l'edició d'enguany i que, per primera vegada, s'inclou a la programació de la mostra. Bons exemples d'aquest art compromès amb la realitat de Síria difícils de veure a Catalunya són els llargmetratges de ficció *Days of Boredom*, d'Abdellatif Abdelhamid (2008) i *Sacrifices*

(2002), d'Ossama Mohammad. També s'oferirà un tast del gènere documental de Síria, amb *Hey, don't forget the cummin*, d'Hala Alabdallah (2008) i *Déluge au pays du Baas*, d'Omar Amiralay (2002).

Les dones de Hezbollah

Entre els elements més destacats de la programació de la Mostra d'enguany, s'inclou la projecció de *Femmes du Hezbollah*, de Maher Abi Samra, una pel·lícula que s'acosta a aquest moviment islàmic i al paper que juguen les seves dones en la lluita contra l'ocupació del Líban. També s'estrenarà *Jinga48*, d'Ula Tabari, una producció de la cadena Al-Jazeera que parla sobre la necessitat del poble palestí d'anar cap a un Estat propi. I es projectarà la hilarant comèdia *Mascarades*, de Lyes Salem, que es va imposar a l'última edició del Festival de Dubai.

Encara que desconegut entre el públic europeu, el director sirianà Omar Amiralay està considerat el pare del documental àrab i és autor d'una vintena de títols compromesos i de denúncia política que recorren la recent i controvertida història d'aquest país. A les seves obres, com *Tabaq al Sardine*, vehicula les reivindicacions de la societat civil que exerceix l'oposició contra l'adoctrinament amb què el règim del partit Baas sotmet Síria des de fa dècades. També visitaran Sant Feliu els directors Ossama Mohamad, Maher Abi Samra, Omar Amiralay i la realitzadora Hala Alabdallah.

El cinema com a intercanvi

Les organitzadores de la Mostra de Cinema Àrab, l'ONG Sodepau i l'associació CineBaix, amb la col·laboració del Festival de Beirut Ayam Beirut Al Cinema'ya, aposten pel setè art com a eina de coneixement i

III Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani de Catalunya

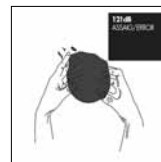
Del 22 al 25 d'octubre
Sant Feliu de Llobregat
Organitzen: Sodepau i CineBaix

intercanvi cultural i professional. La mostra també compta amb el suport de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Sant Feliu, el col·lectiu de cineastes libaneses Beirut DC i la federació catalana de cineclubs.

El CineBaix de Sant Feliu s'ha convertit en una sala de referència del cinema europeu i àrab a Catalunya. Quan el Cinema Guinart va tancar les seves portes, el 2004, una forta pressió veïnal va evitar que s'especulés amb l'edifici i l'Ajuntament va acabar comprant el local. Des de llavors, al capdavant de la sala, hi ha l'Associació CineBaix, que alterna la programació sense ànim de lucre de les pel·lícules comercials amb els cicles i mostres compromeses amb el setè art. Forma part de la Xarxa Europa Cinemes des del gener de 2009.

MÚSICA

Assaig / Error fins a la victòria final

121db

Assaig/Error
(Gor)

Hardcore melòdic

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Tots els amants de les guitarres en tensió i les melodies èpiques haurien de parar atenció al segon disc del grup valencià 121db. *Assaig/Error* constata allò que ja intuïem en el debut d'aquest grup de la capital del Túria, *Equilàter* (Gor, 2007). El trio clava les arrels al punk, pren formes pròximes al pop i el hardcore melòdic i no perd de vista l'emocore dels anys noranta, fent visible l'empremta de grups com Jimmy Eat World o Fugazi. *Assaig/Error* són onze cançons íntimes i alhora universals que dissectionen els dubtes d'una generació desencaçada. Al final, però, una intensa lluminositat inunda un disc produït per Èric Fuentes (The Unfinished

Sympathy) i enregistrat per Santi Garcia a Ultramarinos Costa Brava: dos noms que són tota una garantia de *savoir faire* a l'hora d'amistar cançons distorsió i melodia. "La mètrica perfecta" o "Tota la vida pagant els deutes", amb la veu d'un Xavi Sarrià (Obrint Pas) que mostra nous registres, es compten entre els millors talls d'un disc que no renuncia a res. 121db (cent vint-i-un decibels) va néixer a la ciutat de València l'any 2004, però fins l'octubre de 2005 no van presentar la seva primera maqueta *Somnis Rebels*, seguida -la tardor de 2006- per l'EP *Canvis i conseqüències*. Durant aquest temps, han guanyat el VII Circuit de Música en València organitzat pel Consell de la Joventut de València i han estat Premi Ovidi Montllor del Col·lectiu de Músics en València.

MÚSICA

Mallacán

Mar de suenios
(Zierzo Records)
Rock

Quart disc de Mallacán on, després de tres discos, perfeccionen la seva fórmula de rock sustentada en una potent secció de vents, alguns apunts sincopats i l'ús d'instruments tradicionals com la gaita de bot aragonesa (en temes com "Camins sin fin"). Cantat íntegrament en aragonès, *Mar de suenios* inclou catorze cançons enregistrades per R de Rumba i Marcos Kulebra (Violadores del Verso) als estudis

Rap Solo de Saragossa. El resultat d'aquesta conjunció particular és un còctel potent i únic que ha permès a Mallacán tocar en festivals com el Viña-rock o el Pirineos Sur, a més d'haver girat per Alemanya i l'Estat francès. Amb un són que remet a Obrint Pas, Negu Gorriak i la música d'arrel negra, amb aquest nou treball, el grup es confirma com una gran referència de la nova fusió de contingut social.

MÚSICA

La Coloma i el Puma

Molta gana i poc ufana
(Laura R. Perkins)
Cançó de taverna

De tant en tant, apareixen discos tan delirants que resulten de difícil catalogació. La Coloma i el Puma forma part d'aquesta categoria. Veu, guitarra i violó comparteixen protagonisme en aquest debut del grup liderat per Sergi Valero *Puma* -excomponent dels mítics Brams- i la violinista Coloma Bertran, membre del grup Les Violines. Una estranya parella que es va conèixer al bar La Terra de Vic ara fa tres anys i que, apadrinats pel cantant Francesc Ri-

bera *Titor* o el contrabaixista Albert Vila (Dijous Paella), van animar-se a fer i cantar cançons. El resultat és aquest disc inclassificable, a mig camí entre Miquel del Roig i Ossifar, amb una dotzena de temes acústics entre el pop, la rumba i la patxanga. Una mena de cançó de taverna del segle XXI, amb títols com "El frenillo sota els ous", "Psilocibe Man" o "Millor ser vil que no per vil tingut", musicació d'un sonet de Shakespeare. Sembla *freak* i ho és.

CAMpanyes

“Crisi, Revolta i Revolució”: eines del passat per encarar el futur

Jornades en homenatge a Ferrer i Guàrdia al Baix Llobregat i a Barcelona

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La Federació de la CGT al Baix Llobregat, el Col·lectiu Llibertari de Sant Boi, Ecologistes en Acció, el grup Crisi? Podem i l'Ateneu Santboià organitzen un cicle de debats i exposicions. del 17 d'octubre al 2 de desembre, sota el títol de *Crisi, Revolta i Revolució*. Les jornades constaran de tres temàtiques diferents però entrelaçades entre si, com van ser la Setmana Tràgica i l'assassinat de Ferrer i Guàrdia, la revolució llibertària de 1936 i la resposta que pot donar el moviment llibertari a la crisi actual.

100 anys de l'assassinat de Ferrer i Guàrdia

El 13 d'octubre de 1909, Francesc Ferrer i Guàrdia va ser executat al castell de Montjuïc, acusat de ser un dels instigadors de l'anomenada Setmana Tràgica de Barcelona. La seva faceta

Imatge del judici a Francesc Ferrer i Guàrdia, celebrat a Montjuïc

més coneguda, la de pedagog, va ser la que el va portar a ser un veritable enemic de l'Estat a l'època per les seves idees llibertàries i -sobretot

d'ençà de l'any 1901- pel seu projecte més conegut, l'Escola Moderna.

Aquest projecte de pedagogia llibertària se centrava en un procés transversal i d'evolució constant de tot individu on s'aprenia durant tota la vida i segons el qual cadascú s'havia d'anar renovant constantment. Això es basava en l'educació sobre una base científica i racional; la instrucció, al costat de la formació de la intel·ligència, del desenvolupament del caràcter, la cultura de la voluntat o la preparació d'un ésser moral i físic. També partia de l'educació moral pràctica que sorgís de la llei natural de la solidaritat i insistia que els programes i els mètodes pedagògics dels infants havien d'estar adaptats el màxim

possible a la psicologia de l'infant. Les protestes pel seu afusellament van emergir arreu d'Europa on tenia molts seguidors, sobretot entre la classe obrera. També es van iniciar -i encara s'inicien- multitud de projectes seguint les bases de l'Escola Moderna. Per continuar amb aquestes bases a casa nostra i contextualitzar el moment d'esclat popular de 1909, hi haurà les exposicions *Els fets de 1909 i l'afusellament de Ferrer i Guàrdia* i *Francesc Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna*, a cal Ninyo (C. Major 43, Sant Boi de Llobregat) del 17 d'octubre al 7 de novembre. També es faran dues xerrades amb dues de les persones que han estudiat més la figura i la situació històrica del moment. La primera, sota

el títol *La Pedagogia Llibertària i a càrrec de Just Casas*, tindrà lloc el 21 d'octubre a les 18:30h. a Cal Ninyo i la segona, titulada *La Setmana Tràgica*, a càrrec de Dolores Marín, es farà al mateix lloc, el 28 d'octubre a les 19:30h.

La revolució llibertària de 1936 i la crisi actual

El cicle seguirà al local de la CGT de Cornellà de Llobregat (Carretera d'Esplugues, 46) amb l'exposició *Les col·lectivitzacions d'empreses el 1936* -del 10 al 28 de novembre- i amb tres xerrades els dies 11, 18 i 25 a dos quarts de set. La primera anirà a càrrec de Rafael Iniesta, *Les col·lectivitzacions a Catalunya*. La segona serà sobre *Durruti i la revolució social* i serà a càrrec de Miquel Amorós i, finalment, Ferran Aisa ens parlarà sobre *Els fets de Maig del 37*. El cicle s'acabarà amb el debat obert -el 2 de desembre a les 18:30h. també al local de la CGT- amb qüestions sobre la taula com: davant la crisi del capitalisme, és viable la reforma del capitalisme? És necessària la revolució social? El moviment llibertari té resposta a la crisi? En definitiva, una proposta per poder entendre el passat i saber extreure'n les eines necessàries per afrontar aquesta època que estem vivint.

+ INFO

www.ateneuenciclopedicpopolar.org

Barcelona, cent anys després de la Setmana Tràgica

L'Escola Moderna i el llegat de Ferrer i Guàrdia també seran els protagonistes de les jornades organitzades per l'Ateneu Enciclopèdic Popular i el Centre Social de Sants, que ompliran les Cotxeres del 20 al 24 d'octubre. Durant aquests quatre dies, es farà un repàs als fets de la Setmana Tràgica i una retrospectiva als cent anys

d'Escola Moderna. Entre els diferents actes, destaca la presentació del llibre *D'allò comú permanent* del Grup Sitesize, seleccionat a la Biennal de Venècia.

Finalment, les jornades acabaran el vespre del dissabte 24 amb un homenatge dels cantautors i poetes a la figura de Ferrer i Guàrdia a càrrec del grup León Felipe.

CAMpanyes

La ruta dels guerrillers antifranquistes a Barcelona

Els guerrillers antifranquistes que, després de la Guerra Civil espanyola, van continuar la lluita contra el règim no es van quedar aïllats a les muntanyes. Així ho demostren iniciatives com la 3a Ruta dels maquis a Barcelona, que començarà el matí del diumenge 25 a la plaça de Sants i ha estat organitzada pel col·lectiu Negres Tempestes.

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

L'iniciativa no és aïllada, sinó que forma part del programa de la XII Marxa d'Homenatge als Maquis, una proposta promoguda des de diversos col·lectius llibertaris i que enguany va començar el 28 de juny a Vilanova de Meià, a la Noguera. Amb una vintena d'actes a municipis catalans d'arreu, la Marxa donarà per acabada aquesta e-

dicció el 5 de gener de 2010 a Sant Celoni, al Vallès Oriental. Els objectius de tots aquests actes continuen essent homenajar les persones que van decidir dedicar la seva existència a la lluita contra el règim franquista i rescatar-les de l'oblit i de la versió oficial que els titlla de *vàndals terroristes*.

Més informació:
www.negrestempestes.org
www.sindominio.net/marxa-maquis

3a ruta dels maquis a Barcelona

Dg. 25 d'octubre 2009, 10h.
Plaça de Sants
Darrere del monument al ciclista

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

QUESONI
www.quesoni.cat
Il·luminació i sonorització d'esdeveniments.
Telèfons de contacte:
Uri: 626 824 345
Tobal: 677 338 594
Pep: 699 694 872
Cardedeu, Països Catalans info@quesoni.cat

disco 100
c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants, al servei de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

XERRADES DE TARDOR VÍCTOR ALBA
div. 16 oct. Decreixement amb Eric Duran
div. 23 oct. El treball de la cultura amb Biene Moya
div. 30 oct. La setmana tràgica amb Dolores Marín
ger
Unitat Cultural i Esportiva www.militatger.cat
C/ Dnè Pi, 25 08910 Ribes, Garraf (Països Catalans)

, expressions

Sabor d'abans

L'alarma saltava fa uns anys a Mallorca. Les sobrassades, en arribar l'hivern, perdien la pigmentació i es tornaven blanques. Del seu sabor característic i singular, ja feia temps que se n'havia perdut el record. Ara, però, aquella carn blanquinosa era la demostració que tot un símbol de la cultura i la gastronomia illenca es trobava en perill d'extinció.

Joan Andreu Moll
expressions@setmanaridirecta.info

Al començament de setembre, la façana de Ca S'Apotecari –a la plaça de la vila de Santa Maria del Camí (Mallorca)– es vestia d'un roig intens, entapissada amb els enfillats de milers de pebrots vermells de la varietat autòctona *pebre bord de tap de cortí* assecant-se al sol. Era la culminació de la campanya endegada per Slow Food Illes Balears –en col·laboració amb productores de l'illa– el gener d'aquest any amb l'objectiu de recuperar i fomentar el conreu i l'elaboració artesana del *pebre bord*. Aquesta mena de pebrot havia estat la varietat utilitzada tradicionalment per l'elaboració de la sobrassada, fins que es va substituir per varietats més rendibles –procedents de Múrcia, el Marroc i el Brasil–, però que no tenen les mateixes propietats conservants i gustatives que la varietat autòctona. La sobrassada blanca ho constatava.

La desaparició de les varietats tradicionals

La història del *pebre de tap de cortí* no és un cas aïllat. L'any 93, la FAO alertava de la pèrdua d'un 75% de la biodiversitat agrícola. Tot i que al llarg de la història s'han utilitzat prop de 10.000 espècies per l'alimentació humana, actualment, dotze espècies vegetals i cinc animals proporcionen més del 70% dels aliments que es consumeixen. Les dades ens diuen que el segle xx i la Revolució Verda –que prometia acabar amb la fam al món mitjançant l'ús de llavors híbrides, l'extensió dels regadius, la mecanització i l'ús intensiu de fertilitzants i pesticides– han estat els responsables de la desaparició d'un extraordinari patrimoni genètic (races i varietats) i cultural (les tècniques i gestió d'aquests recursos) de més de 10.000 anys d'història.

La substitució de les varietats tradicionals per varietats híbrides ha

La campanya per la recuperació del *pebre bord* ha plantat més de 12.000 pebroteres. Les varietats tradicionals de tomaquets ofereixen una gamma extensa.

estat l'element fonamental d'aquest procés. Es tracta de varietats obtingudes de l'encreament de diferents races i línies amb l'objectiu d'obtenir individus amb una productivitat elevada i resistents al transport i els processos d'emmagatzematge. La seva universalització ha arraconat la fabulosa diversitat de varietats locals –don provenien, no ho oblidem– de manera que avui aquestes han quedat

marginades a l'agricultura d'autoconsum. No obstant això, el patrimoni genètic que atresoren les varietats locals encara és un recurs imprescindible. La llavors híbrides, que són la base de l'alimentació mundial, no s'han mostrat tan eficients com es pretenia ni tan saboroses. L'aparició de noves plagues i la creixent dependència dels agroquímics fan que, novament, el sector agroalimentari torni a parlar d'atenció en les reserves dels bancs de germoplasma, que emmagatzemen mostres de centenars de varietats amb la intenció de trobar solucions en forma de material genètic.

Per altra banda, les llavors d'un híbrid no es poden guardar per l'any següent. Les segones generacions mai tenen les mateixes característiques que la primera. Per tant, l'ofici de seleccionar les millors llavors d'una collita pel planter de l'any següent perd sentit. Com sempre, la banca guanya i cada any s'han de tornar a comprar les llavors.

Per més informació:
www.redsemillas.info
www.lesrefarades.com

Xarxes d'intercanvi de llavors, sembrant biodiversitat

L'associació Red de Semillas Resembrando e Intercambiano és una iniciativa que aplega agricultors ecològics i tradicionals, tècnics i persones implicades en la conservació i l'ús de les varietats locals i tradicionals de tota la península amb l'objectiu de fomentar l'intercanvi de llavors i coneixements i establir vincles entre productores i consumidores.

A Catalunya, hi ha diverses iniciatives com Ecollavors, a la Garrotxa; l'Almaixera, al Tarragonès o la finca de Les Refarades, a Mura, que treballen per recuperar part d'aquest patrimoni.

EL REBOST

'Gallopinto'

Òscar Romero
rebost@setmanaridirecta.info

El *gallopinto* és un plat nicaragüenc i costarricà molt popular, fet amb arròs i *frijoles*. El seu origen es troba entre els treballadors i treballadores de la banana de la costa atlàntica de Nicaragua i Costa Rica, a les primeres dècades del segle xx.

Eren els temps de la *Mamita Yunaí*, nom amb què es coneixia la multinacional nord-americana United Fruit Company (1899-1970). L'empresa es dedicava a la producció de fruita tropical –bananes i pinyes– sobretot a l'Amèrica Central i el Carib i actuava en connivència amb el govern dels EUA per tal d'instaurar dictadures repressores als països que eren hostils a la seva activitat empresarial. Aquests països o governs van ser anomenats *repúbliques bananeres* perquè l'empresa va establir líders locals que afavorien els seus interessos econòmics.

Les condicions de treball eren duríssimes i es registrava una mortalitat molt elevada. La disciplina autoritària, la repressió de la lluita sindical, les epidèmies, els accidents i les malalties derivades de l'ús de pesticides eren constants. En aquest context tan difícil, no és

estrany que es popularitzés el *gallopinto*, un plat molt auster, però altament energètic.

L'origen del nom carnívor d'aquest plat vegetarià no queda clar. Podria ser perquè inicialment es menjava sobre una *tortilla* –massa feta amb blat de moro– i no en un plat, llavors era un *gallo*; i perquè no era negre com els *frijoles*, sinó que era pintat o *pinto*, per la barreja amb l'arròs. Una altra hipòtesi és que es refereixi al *gallo pinto*, un tipus de gall molt fort que es feia servir en baralles de galls. Llavors voldria dir que menjar un gall pintat era millor que menjar-ne un només amb *frijoles*.

La combinació de llegum amb cereal resulta molt interessant, ja que permet que el nostre organisme obtingui proteïna, necessària per la producció d'hormones, anticossos, enzims, teixits i energia. Les proteïnes completes són les que tenen tots els aminoàcids essencials i es troben a la carn, el peix, les aus, els ous o la llet. Les proteïnes incompletes contenen només alguns dels aminoàcids essencials i es troben als cereals, les llegums i els vegetals de fulla verda. Però, si barregem l'arròs amb els *frijoles*, es forma una proteïna completa i d'alta qualitat que substitueix la carn.

Recepta del 'gallopinto'

Ingredients: arròs, *frijoles*, ceba, pebrot –*chiltoma*–, all, una fulla de llorer, oli, sal.

Primer posem els *frijoles* a bullir amb la sal, els alls i la fulla de llorer. Quan estiguin bullits, els reservem. Després cuinem l'arròs de la forma tradicional: primer fregim la ceba i la *chiltoma*, després, hi afegim l'arròs fins que estigui daurat. Hi afegim el doble d'aigua, ho deixem cuinar a foc

alt i, quan la major part de l'aigua s'hagi evaporat, baixem el foc, tapem l'olla i ho deixem bullir cinc minuts més.

Posem oli en una paella i fregim una mica la ceba i els *frijoles*. Després hi afegim l'arròs i el caldo dels *frijoles*. Ho barregem bé i ho deixem bullir uns vuit minuts més.

Se serveix molt calent i, si es vol, es pot acompanyar amb formatge i ous fregits.

Recomanem

GIRONA

Del 23 d'octubre a l'1 de novembre.
10es FIRES POPULARS

Dिवendres 23 d'octubre. A la Plaça General Marvà. 22h. Concert amb Miguelito i Miquel del Roig. **Dissabte 24 d'octubre.** A l'Ateneu 24 de Juny (c/Auriga 6). 21h Projecte d'un vídeo sobre cooperació internacional a Colòmbia. 22h. DJ Oscuro. **Dijous 25 d'octubre.** A l'Ateneu 24 de juny. 18h. Projecte de Persèpolis. **Dimecres 28 d'octubre.** A la Plaça General Marvà. 22h. Concert amb Cesk Freixas, El Pati i Nadies. **Dijous 29 d'octubre.** A l'Ateneu 24 de juny. 18h. Castanyada Popular. 19h. Concurs de truites i berenars. 20h. Poesia (Plaça dels Jurats). 20:30h. Concert amb Josep Romeu i Rusó Sala (Plaça dels Jurats). **Divendres 30 d'octubre.** A l'Ateneu 24 de juny. 22h. Concert de Maria Rosa. **Dissabte 31 d'octubre.** A la Plaça General Marvà. 20h. Concert amb Moskatell. 21h. Sopar. 22h. Concert amb Praga i Mazoni. **Divendres 1 de novembre** (Davant de l'Ateneu). 17h. Animació infantil, xocolatada, màgia i espectacles. ORGANITZA: Ateneu 24 de Juny. Col·laboren: Maulets, Endavant i ANG

BARCELONA

20 al 24 d'octubre.
JORNADES SETMANA TRÀGICA BARCELONA 1909

Cotxeres de Sants
Exposició 'Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna'. 20 d'octubre. 19h. Presentació de les Jornades i conferència "100 any de condemnes i atacs a Ferrer i Guàrdia" amb Txema Bofill (Ateneu Enciclopèdic). 21 d'octubre. 19h. Conferència Gerard Jacas (Ateneu Enciclopèdic Professor Filosofia e Història) "Què fou l'Escola Moderna" i presentació del llibre "D'allò comú permanent" Quaders Pedagògic Treball. 22 d'octubre. 19h conferència "La Setmana Tràgica" amb Josep Pich Mitjana (Universitat Pompeu Fabra) i Eloy Martín Corrales (Universitat Pompeu Fabra) 23 d'octubre. 19h. Conferència "Mateo Morral bibliotecari de l'Escola Moderna" amb Mateo Seguí (advocat) i Eduard Masjuan (Historiador). 24 d'octubre. 17h. Homenatge dels cantautors i poetes a Ferrer i Guàrdia, amb el grup León Felipe. ORGANITZA: Centre Social de Sants i Ateneu Enciclopèdic Popular

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

AGRAMUNT

Divendres 25 d'octubre
Correllellengua 2009
11:30h. Plaça del Pou.
Activitats infantils i xocolatada
18h. Plaça del Mercat. Xerrada sobre l'ús de la llengua catalana i concert de Feliu Ventura

BARCELONA

Divendres 23 d'octubre
Xerrada 'Lluites i mobilitzacions a la Barcelona de 1009. Bastint alternatives?'
18:30h. Biblioteca Joan Oliver. C/Comte Borrell 44
Organitza: Ateneu Layret. Participen David Fernández, Ivan Miró i Gemma Usabart.

Dissabte 24 d'octubre
Xerrada 'Esborrem el Tractat dels Pirineus'
20h. CSO Can Vies (Jocs Florals 40)
Hi haurà sopar i actuacions musicals. Organitza: Maulets

Concert 'Salvem Ràdio Pica'
21h. Les Basses c/Teide 20 (Metro Vilapiscina)
Bo d'ajut: 10 euros

CALAF

Divendres 23 d'octubre
Projecte del film 'Forasters'
22h. Estudis Gustavo.

Divendres 25 d'octubre
Xerrada 'Arrelats i desarrelats'
19h. Taverna Catalana 'Cal Macarro
Hi participarà Manuel Delgado

CARDEDEU

Divendres 23 d'octubre
Concert amb Pau Alabajos
21h. Centre Social el Casino

FIGUERES

Divendres 25 d'octubre
Sortida per conèixer els bolets
9h. Plaça del Sol
Organitza: IAEDEN

GIRONA

Dijous 22 d'octubre
Xerrada "De la consulta a la independència"
19h. La Farinera (edifici d'El Punt)
Organitza: CUP Girona

LLEIDA

Dissabte 24 d'octubre
Correllellengua 2009
18h. Auditori Enric Granados
Cercavila festiva i concert de Lo Paradal Roquer (a l'Avinguda Blondel)

MATARÓ

Divendres 23 d'octubre
Jornada 'Esborrem el Tractat dels Pirineus'
19h. Casal Popular Les Vinyes. c/Argenton 42
Hi haurà xerrada, sopar i actuacions musicals. Organitza: Maulets

MOLINS DE REI

Dimecres 28 d'octubre
Xerrada 'Les noves incineradores de residus a l'àrea metropolitana'
20h. Centre excursionista de Molins. c/Major 109
Organitza: CEPA-Edc

PUIG DE SANTA MARIA

Divendres 25 d'octubre
50è Aplec d'el Puig
10h. Muntanyeta de la Patà
Hi haurà poemes, parlaments, homenatge a Mavi Dolç, dinar i activitats variades. Organitza: PSAN

SANT BOI DE LLOBREGAT

Dimecres 28 d'octubre
Conferència 'La Setmana Tràgica'
19:30h. Cal Ninyo c/Major 43
Organitza: CGT Baix Llobregat i col·lectiu llibertari de Sant Boi

TARRAGONA

Divendres 23 d'octubre
Projecte de la pel·lícula RAF
22h. Casal Popular Sageta de Foc. c/Trinquet Vell 15. Organitza: Assemblea de Joves La Guspíra

VALLS

Divendres 23 d'octubre
Xerrada 'La crisi capitalista comporta repressió. El cas d'en Karim de Vilanova'
20h. Casal Popular La Turba
Organitza: Esquerra Independentista d'el Camp

Dissabte 24 d'octubre
Concert d'aniversari de 12 anys de Casal Popular La Turba
23h. Centre Cultural
Amb la participació d'Eina, Triki-zio i Domiti. Entrada: 8 euros.

Sortim de casa

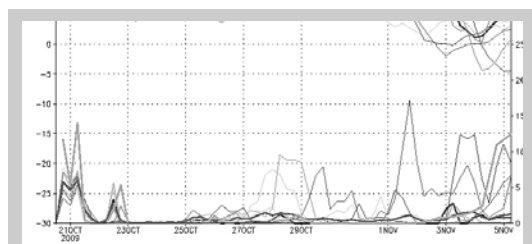
EL PRAT DE LLOBREGAT

Dijous 22 d'octubre.
CONCENTRACIÓ CONTRA EL DESALLOTJAMENT DEL KOP-ALTA TENSIÓ.
"NO S'ENSORREN SIS ANYS DE K.O.P"
9h. c/Dr Soler Torrents 36. Si hi ha desallotjament, manifestació. 19:30h. Plaça de la Vila.

CONCENTRACIONS EN SUPORT A AMADEU CASELLAS

Vilanova i la Geltrú: divendres 23 d'octubre
A les 20h. Plaça de la Vila
Barcelona: dissabte 24 d'octubre
A les 18h. Rambla del Raval

Dos dies de pluges intenses donaran pas a un cap de setmana estable

L'ambient de tardor ja s'ha instal·lat, sembla que definitivament, sobre les nostres contrades. Entre dimecres i dijous viurem un nou episodi de pluges intenses, que podran deixar registres globals de més de 60 litres per metre quadrat.

Els termòmetres es mantindran a la baixa. A partir de divendres el cel es tornarà a aclarir, especialment a les comarques tarragonines i al País Valencià. Encara hi haurà inestabilitat a les Balears. L'ambient més càlid i estable s'imposarà el cap de setmana.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Patrick Bond PROFESSOR D'ECONOMIA POLÍTICA A LA UNIVERSITAT DE KWA-ZULU NATAL

“Sud-àfrica és el segon país del món amb més protestes per habitant”

Patrick Bond és un dels intel·lectuals radicals més respectats de Sud-àfrica. Però el seu prestigi no sols prové de les seves anàlisis teòriques, sinó també de la seva pràctica militant. Activista incansable des de la base, dirigeix el Centre per la Societat Civil, un espai que –aprofitant la infraestructura universitària– dona suport i formació a activistes socials.

Guillem Sánchez
Durban

Els moviments sud-africans són potents, però sembla que tinguin una incidència irregular. Quina és la seva anàlisi?

Realment és així. Hi ha capacitats d'acció molt diferents, que varien en funció del moviment i el moment. Naturalment, per aconseguir una influència política més profunda caldria més unió i coordinació de les diferents forces d'esquerres i això implica uns processos que sempre són molt lents a tot arreu.

Després de la transició espanyola hi va haver el que es va anomenar el 'desencantament', moment en què es va produir un fort retrocés dels moviments socials. Va passar una cosa similar a Sud-àfrica?

Aquí, pràcticament tots els moviments socials es trobaven vinculats al Congrés Nacional Africà (ANC en les sigles angleses) i, quan aquest fa el seu viratge cap al neoliberalisme, després d'arribar al poder, es produeix un desconcert molt gran entre les seves bases. Potser seria similar a aquest descens que deies. Però, al mateix

“S'utilitza la mateixa cultura de lluita que als anys 80”

temps, molts dels seus militants van marxar cap als moviments socials i van continuar la lluita des d'aquests espais. El millor exemple d'això és la Campanya d'Acció pel Tractament (TAC en les sigles angleses), un moviment de seropositius que es mobilitza pel dret als antiretrovirals gratuïts. Aquesta lluita els porta a enfrontar-se no només al govern de l'ANC –llavors presidit per Thabo Mbeki–, sinó també a les gran multinacionals farmacològiques, a les quals exigeixen la baixada dels preus dels seus productes. El 2003 aconseguiren doblegar l'un i les altres i els antiretrovirals entren a la sanitat pública sud-africana. Des

HELENA OLCINA AMIGÓ

del meu punt de vista, crec que és la victòria més important de l'esquerra del segle XXI arreu del món; tret –potser– de l'arribada d'Evo Morales a la presidència de Bolívia.

Continuant amb Bolívia, el problema és que no sembla que, aquí, aquests moviments siguin capaços de crear un instrument polític com el que va dur Evo al poder.

Aquesta és una opció que ja s'ha parlat, però jo crec que ara per ara no és possible. Els moviments socials sud-africans no estan preparats per això. I la prova és que, quan s'ha intentat, no ha funcionat. De totes maneres, el problema, en realitat, és un altre.

Quin?

La gent activista està molt especialitzada. Tenim el moviment de l'aigua, el de la salut, el de les dones... cadascú es preocupa de la seva parcel·la, treballa el seu tema, però sense arribar a connectar-se els uns amb els altres. I, lamentablement, això no passa sols a Sud-àfrica. Al Fòrum Social Mundial, es va visualitzar el mateix problema: el dimarts, teníem la reunió d'aigua; el dimecres, la de salut;

el dijous, la de dones, etc. I cada vegada eren les mateixes persones que anaven canviant de tema i es trobaven un i altre cop sense saber com enllaçar les diferents lluites, sense trobar la connectivitat, el que en anglès diem *la relació dels mariners*. I això que aquella era la millor oportunitat dels últims vint anys per connectar totes aquestes lluites i persones!

I per què creu que és tan difícil establir aquesta connexió?

És difícil de respondre. Hi ha factors parcials, com els personalismes o interessos diferents, però hi ha una qüestió de fons que és que hi ha dos corrents ideològics principals que difereixen: un és autònom i l'altre socialista. El primer busca crear una protesta insurgent que permeti arrencar victòries gestionades des de l'àmbit social, seguint l'exemple de la lluita per l'aigua gratuïta mitjançant el sabotatge dels comptadors. D'altra banda, l'estratègia socialista intenta canviar les polítiques governamentals per tendir cap a una orientació socialista, però encara dins un Estat capitalista.

Un debat antic...

Sí, molt. Sentimentalment, a mi m'encanten els moments insurgents, però crec que l'enfocament socialista de la lluita de classes té una solidesa que l'autonomisme no té. Però, per altra banda, és interessant definir fins a quin punt l'estratègia socialista pot fer perillar una futura revolució, tal com defensen els autònoms. André Gorz diferenciava entre reformes revolucionàries –aquelles que donen poder a la gent i reforcen el moviment– i reformes reformistes –les que entren en la lògica econòmica liberal, reforcen el poder de l'Estat i desfan el moviment. Les primeres són les que, quan es guanyen, reforcen la posició de la gent i de la natura, debiliten la del capitalisme i permeten avançar cap a una nova reforma que també serà contradictòria amb el capitalisme i que, al seu pas, obrirà noves portes. A l'Àfrica, aquesta estratègia passa per universalitzar el dret d'obtenir els béns imprescindibles i, al mateix temps, que aquests siguin produïts amb certa lògica geogràfica i s'evitin coses ridícules, com el fet que aquí es consumeixi aigua mineral procedent d'Itàlia i aquest tipus de coses.

Una altra cosa de Sud-àfrica és que, al marge dels moviments socials, constantment es produeixen esclats i revoltes espontànies.

Això és una conseqüència del fet que la gent viu materialment molt malament i que hi ha una organització comunitària alta, herència de la lluita antiapartheid. Tot i que és una generació nova, més jove, és fàcil veure que utilitza les mateixes cançons i els mateixos mètodes, la mateixa cultura de lluita que als anys 80. Potser per això som el segon país del món amb més protestes per habitant després de la Xina.

Però, després, aquesta gent vota ANC. Sí, perquè no hi ha elecció. L'ANC és qui està més a l'esquerra, tret d'alguns grups molt petits. Ara ha tingut un trencament per la dreta i encara ha obtingut el 65% dels vots, és impressionant. La gent, realment, vol un govern més a l'esquerra.

Lavors, quina creu que és la postura més intel·ligent. Crear un nou partit a l'esquerra o lluitar per quedar-se les estructures de l'ANC?

Jo sempre he apostat perquè el partit comunista i els sindicats (que actualment són a l'ANC) creessin una nova força obrera, però aquests van optar per quedar-se i oposar-se a Thabo Mbeki des de dins. I realment van aconseguir fer-lo fora. Tot aquell procés va ser molt emocionant. Però hi continua havent una cúpula de l'ANC molt vinculada al neoliberalisme. Per tant, en realitat, no s'ha resolt el problema.

. LA COLUMNA

Risc de desafecció

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

Derroterament no faig més que sentir això del risc de desafecció amb què ens alerten diferents apòstols de la moderació dins del políticament correcte –aquella que els permet ser alhora demòcrates i opressors de pobles, tant com progressistes i escanyapobres. Ho va dir Montilla a en ZP quan representava aquell gag de la defensa de l'Estatut, ho han repetit mil altaveus que el nostre estimat govern regional té instal·lats aquí i allà. Es va tornar a sentir, entre altres barbaritats, en motiu de la consulta d'Arenys. Es podria aplicar perfectament a l'estima que la ciutadania mostra cap a les institucions europees, amb un Parlament que no pinta res enfront els poders del gran capital. I cada cop que ho sento m'agafen ganes de sortir al carrer a cridar: visca el risc de desafecció, visca el risc de desafecció! On cal signar? Jo em desafecto d'Espanya, em desafecto de la classe política, em desafecto dels sindicats venuts majoritaris, em desafecto de les vostres progressistes lleis xenòfobes que segregen la

**On cal signar?
Jo em desafecto
d'Espanya**

llibertat de moviment de les persones mentre consagren la lliure circulació de mercaderies i capitals, em desafecto de les guerres absurdes, em desafecto de la misogínia que encara envolta les relacions socials, em desafecto dels atacs del higienisme contra les persones pobres i les excloses del segle XXI disfressat en ordenances de civisme, em desafecto de la premsa groga i espanyolista, em desafecto de la militància estètica que sovint intenta prendre el protagonisme a les persones que lluiten el combat per les idees i construeixen realitats, em desafecto dels qui no em deixeu desafectar. Ens desafectem totes plegades?

